I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 61. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 31-го БЕРЕЗНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 31, 1972 No. 61. VOL. LXXIX.

Христос Воскрес із мертвих

Гуссейн пропонує спільне для Єрусалиму правління Ізраїлю і Йорданії

Вашингтон. — Йорданський король Гуссейн заявив у пресовому інтерв'ю у Вашингтоні 29 березня ц. р., що Єрусалим не повинен вернутися до стану з-перед 1967 року, коли він був поділений на ізраїльську і йорданську частини, розмежовані мурами і „нічиїм" краєм. Гуссейн заявився за збереження надалі Єрусалиму як одностайного і відкритого для всіх міст під спільним ізраїльсько-йорданським правлінням. Єрусалим, мовляв, є одиноким містом у світі, де збігаються історичні пам'ятки і святощі трьох віровизнань — християнського, мусульманського і мойсеєвого. Гуссейн відкинув ідею міжнародного правління в Єрусалимі, та заявив, що це справа тільки двох сусідів — Ізраїлю і Йорданії. Єрусалим повинен стати — сказав він — столицею Ізраїлю і палестинських арабів. Заява Гуссейна заперечила дотеперішній вимозі всіх арабів, щоб східню частину Єрусалиму повернути Йорданії, та пішла назустріч ізраїльському принципові щодо одностайности того міста.

Болівія видалила 119 членів совєтської амбасади

Ля Паз, Болівія. — Болівійський міністер закордонних справ Маріо Гутєррез оприлюднив рішення уряду видалити 119 членів совєтської амбасади; вони отримали наказ виїхати впродовж 7-ми днів. Болівійський уряд президента Гуго Банзера Зуарреса закидає совєтській амбасаді фінансування лівого підривного руху в тій країні. Болівійсько-совєтські взаємини почали псуватися від серпня минулого року, коли в державному перевороті скинено прокомуністичний уряд Хуана Хозе Торреса. Дипломатичні взаємини між СССР і Болівією нав'язано у 1969 р. Болівія була віддавна тереном діяння комуністичних партизанів і терористів, що їх організувала і фінансувала Куба Фіделя Кастра. У південно-західній Болівії згинув у 1967 р. у сутичці з військом лідер комуністичних партизанів, приятель Фіделя Кастра Хе Гевара. Названий вгорі болівійський міністер закордонних справ висловив надію, що Москва „зрозуміє", чому болівійський уряд був примушений видалити 119 членів совєтської амбасади, і що болівійсько-совєтські взаємини на цьому не потерплять. У совєтській амбасаді залишиться ще яких 6-7 урядовців.

Кіссінджер поїде в квітні до Японії

Вашингтон. — В столицях ЗСА і Японії проголошено одночасно, що Генрі Кіссінджер, спеціяльний дорадник президента Р. Ніксона для справ міжнародної безпеки, полетить 15 квітня ц. р. на три дні до Токіо. Передбачено його наради з японським прем'єром Ейсаку Сато, міністром закордонних справ Такео Фукуда й іншими відповідальними японськими лідерами. Хоч офіційно сказано, що ті відвідини не стоять у зв'язку з недавньою візитою президента Ніксона у Пекіні, справжнім аранжером якої був Генрі Кіссінджер, проте припускають, що та подорож Кіссінджера має власне на увазі викристалізувати американсько-японські відносини на тлі зміни політики ЗСА у відношенні до Китаю та подорожей совєтського міністра закордонних справ Андрея Громика до Токіо і президента Ніксона до Москви. Водночас півофіційно заявлено з Білого Дому, що після подорожі президента Р. Ніксона до Москви він, мабуть, відвідає Тегеран в Ірані.

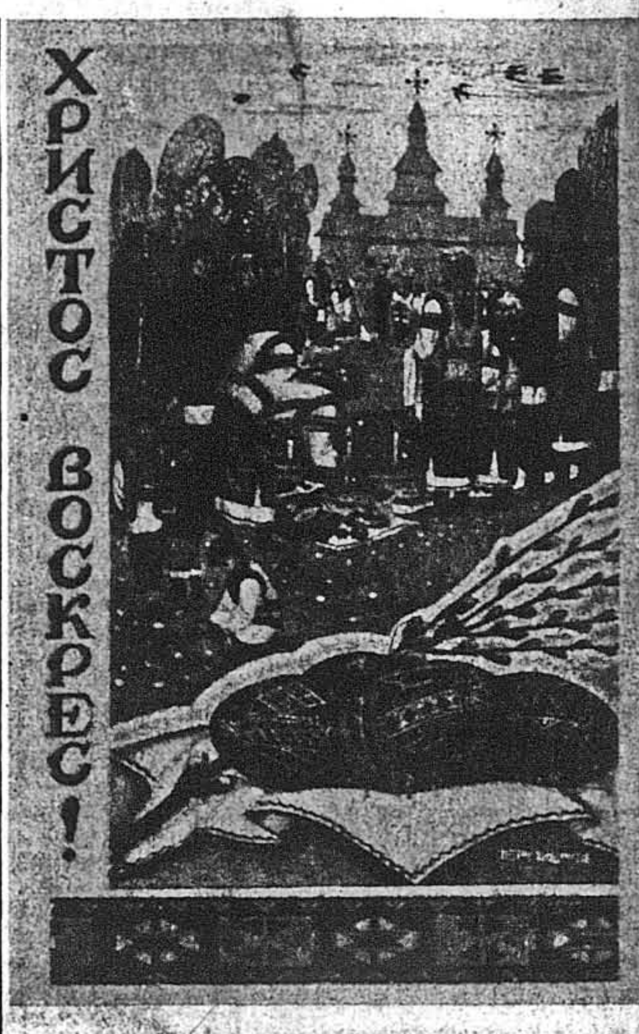
Папа Павло VI прийняв на авдієнції о. шамб. М. Марусина

о. шамб. М. Марусин на авдієнції в Папи Павла VI

Рим. — Папа Павло VI прийняв в середу 15 березня 1972 р. на окремій авдієнції отця шамбеляна Мирослава Марусина, новонайменованого Апостольського Візитатора українців католиків в Европі. Апостольський Візитатор висловив Вселенському Архиєреєві подяку за призначення його до продовжування уряду Апостольського Візитатора для вірних українців в Европі. Те призначення було урядово проголошене в навечір'я Христового Рождества. Святіший Отець з наявною ласкавістю прийняв до відома висловлену заяву любови, пошани, вірности й послуху та запевнив Отця Візитатора, що в кожній потребі і в кожній журбі матиме його поміч, підтримку, потіху й заохоту. Для всіх отців душпастирів, монахів і монахинь, зокрема для контемплятивних українських Сестер в деяких монастирях Бельгії, для всіх вірних українців в Европі та й для всього українського народу Вселенський Архиєрей передав своє апостольське благословення.

Як відомо, на особу Апостольського Візитатора дають свою згоду уряди тих восьми західньо-европейських країн, в яких живуть вірні під опікою Візитатора.

о. В. ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ

ВОСКРЕСНЕ

Христос воскрес! Співає світ,
Серця співають всі,
Несеться радісний привіт
Йому з глибин душі.

Христос воскрес! Ликуй, земле!
Він смерть-гріх поборов
І сонце ясне, золоте
Тобі сіяє знов.

Христос воскрес! Воскресла з Ним
І Божа благодать.
Дасть її вірним всім отим,
Що жити в ній хотять.

Христос воскрес і все живий
Живе в церквах усіх,
Живе Спаситель пресвятий
У душах всіх святих.

Львів, 1939 року

ВОСКРЕСЛИЙ ХРИСТОС В УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕРКВІ

СОБОРНЕ ВЕЛИКОДНЄ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ВЛАДИК

Гряде час торжественного святкування пам'яті великої історичної події, Христового Воскресення. Рік-річно зачерпує з нього уся Церква нове світло, свіжу силу і високу духовну радість. Празник Христового Воскресення став осередком життя і діяння усієї Вселенської Церкви. Тому то він й повторюється кожної неділі, коли вірні християни сходяться на ламання хліба, коли на вівтарі повторюється хресна жертва, „якою був пожертвований Христос, наша Пасха" (1 Кор. 5,7).

Український народ рік-річно глибоко переживає таїнство Воскресення скарбами своєї духовости в богослуженнях і мистецькій творчості, своїми народними звичаями, свяченням пасок і страв, спільним „свяченим", воскресними піснями і святочною ношею, гаґілками, словом, виявом великодньої радости, цілим своїм єством, душею і тілом, в церкві, в родині, громаді, при столі і на майданах. У празник Пасхи нема нашого вірного, хіба недужий, щоб не пішов на Воскресну Утреню і Службу Божу до церкви. І так воно вже тисячі літ. Воскреслий Христос був і є і буде його Господом, Спасителем, його Силою, зокрема у часах народного горя, терпінь і переслідування.

Воскреслий Христос живе і діє у своїй Церкві

„Ідіть, навчайте всі народи . . ., навчаючи їх зберігати те все, що я заповідав вам. І ось я з вами єсьм по всі дні до скінчення віку" (Мат. 28, 19-20). Це є заповіт воскреслого Христа своїм апостолам та їхнім наслідникам — єпископам. Якраз, „коли Ісус, перетерпівши за людей хресну смерть — учить II Ватиканський Собор — воскрес, тоді Він виявився, що Він Господь, Христос та Священик поставлений на віки" (Конституція про Церкву, ч. 5). І тепер Він перебуває постійно у Своїй Церкві, в ній діє й об'єднує всіх людей. „Коли я буду піднесений від землі, усіх притягну до себе" (Йо. 12,32). До цього з'єднання з Христом у Його Церкві — продовжує II Ватиканський Собор — є покликані усі люди, бо Він є світло для світу, від Нього походимо, до Нього прямуємо" (тамже, ч. 3).

Діянням Святого Духа, що Його Христос зіслав на Свою Церкву, Він її безнастанно освячує, оживлює її членів Божим життям і постійно відновлює. Таким чином, ціла Христова Церква являється як люд зібраний у єдності з Отцем, Сином і Святим Духом (Конст. про Церкву, ч. 4). З того слідує також, що дія Ісуса Христа, всемогучого і всюдиприсутнього Бога, являється в поодиноких помісних Церквах усіх народів, бо з них складається Вселенська Церква.

Воскреслий Христос перебуває і діє в поодиноких єпархіях, де в Його імені і заступництві співдіють, як знаряддя Христа, єпископи, наслідники апостолів. Він перебуває і діє у кожній парохії, в якій служить отець душпастир, як заступник єпископа і учасник Христового священства. І скільки разів — коли на вівтарі приноситься хресна жертва, якою був пожертвований Христос, наша Пасха (1 Кор. 5,7), стільки разів відбувається діло нашого відкуплення. Одночасно в таїнстві Евхаристійного Хліба представляється і довершується єдність вірних, які творять одно містичне тіло з Христом (Конст. про Церкву, ч. 3, 41-42).

Дія Воскреслого Христа в Українській Церкві

У Христовому містичному тілі, яким є Церква, розвивається впродовж століть Христове життя у віруючих так, що вже „не я живу, але Христос живе у мені" — казав св. Павло (Гал. 2, 20). Вірні з'єднуються з перетерпілим і воскреслим Христом через св. Тайни, передусім святим Хрещенням, яке своїм священним обрядом представляє і здійснює сполуку зі смертю і воскресенням Христа: „Чи ж ви не знаєте, що всі ми, що в Христа Ісуса охристилися, у смерть Його христилися? Ми поховані з Ним через хрищення на смерть, щоб як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям. Во якщо ми з'єднані з Ним подобою Його смерти, то будемо і подобою воскресіння" (Рим. 6, 3-5). І так, роздаючи кожному членові Христового тіла, а з тим і поодиноким помісним Церквам, Божі дари — харизми, потрібні для життя Церкви, Святий Дух оживляє і освячує нашу помісну Церкву харизмою мучеництва за єдність Христового Стада, і в такий спосіб вона в особливий спосіб уподібнюється до страдаючого Христа і кров'ю своїх пастирів і вірних змиває гріхи роз'єднання у Христовій Церкві, „щоб усі були одно" (Йо. 17, 21).

Другий Ватиканський Собор дуже вимовними словами говорить про покликання до мучеництва: „Мучеництво, яке уподібнює учня до Учителя, що добровільно прийняв смерть за спасіння світу, цього учня творить мучеництво рівнообразним Йому, Учителеві, у проливі крові. Це мучеництво уважає Церква знаменитим даром і найвищим доказом любови. І хоч воно дається небагатьом, однак треба, щоб усі були готовими ісповідувати Христа перед людьми та ступати слідом за Ним хресною дорогою серед переслідувань, яких ніколи Церкві не бракує" (Конст. про Церкву, ч. 42).

Майже дві тисячі літ, почавши від Апостола Андрея, Папи Климента, херсонських єпископів - мучеників і пізніше, обильно ллялася мученича кров на наших землях за Христа і Його Церкву. Мандрівка народів переривала поширення християнства у нас, та коли унормувалися умовини, та коли настало мирне державне життя, св. Велика Княгиня Ольга підготовила його утвердження, а її внук великий Князь Володимир Великий впровадив християнство як державну релігію. Відновлено почитання св. Климента Папи, а митрополити Іларіон, Климент Смолятич, Петро Акерович, в часі монгольського лихоліття короновані Папою Ізяслав і його син Ярополк, Данило й інші — це світлі імена, з якими зв'язані славні епохи діяння Христа на Україні.

Відновлена єдність Церкви на Берестейській Унії, що її 375-ліття щойно ми святкували, вславилася новими ріками крови і горами трупів мучеників і ісповідників за

(Продовження на стор. 2-ій)

Журнал „Нешенел Джеоґрафік" про українські писанки

Вашингтон. — Один із найбільш популярних у ЗСА і в англомовному світі ілюстрований журнал "National Georgraphic" ч. 4 з квітня 1972 року присвятив 8 сторінок українській тематиці, надрукувавши нарис Роберта Пола Джордана під наг. „Великодній привіт з України", з надзвичайними кольоровими фотознімками Джеймса Суґера. „Де б українців не жили, з кожним новим Великоднем розквітає їхнє давнє й чудове народне мистецтво" — писання писанок. Розповідаючи про те, як 21-річна Христина Амброзяк у Міннеаполісі, Мінн., п-і Люба Перчишин, п-і Марія Процай та ін. до речі, всі вони є членами 345 Відділу УНСоюзу) вичаровують чудові взори, пишучи писанки, як користуються „кісткою" та ін. приладдям, застосовують віск тощо, автор знайомить мільйонового читача цього журналу із складною символікою української писанки. З теплотою Р. П. Джордан розповідає про проф.-емерита 84-річного Олександра Грановського, лідера української громади у Твин Сіті, професора Міннесотського університету: він у 1930 р. прибув туди і був пригнічений, побачивши, як його земляки, переважно убогі селяни, соромились своєї ноші, не бажали писати писанок, хотіли скоріше зникнути „в американському казані"... Проф. Ол. Грановський так захопив своїх земляків, що поволі вони набрались доброї гордости за свою національність, свою культуру, і давні традиції почали там знову віджвати. У кінці нарису розповідається про 10-річну блакитнооку українку у великій залі української православної церкви св. Михайла в Міннеаполісі, де на столах красуються чудові писанки: Джіл Гайова намалювала писанку; на запитання, чи вона подарує її своєму „бойфрендові", дівчинка відповіла, що вона намалює для нього ще кращу, бо „кажуть, що він мене любить!". На одній із багатьох першоякісних кольорових світлин видко українців на молитві у церкві, а на першому пляні — великодний кошик із писанками і паскою. „Посвячені отцем писанки мають магічну силу", — з захопленням пише Р. П. Джордан: силу краси і дружби.

ГАҐІЛКИ МУЗИЧНОГО САДОЧКУ

Філядельфія. — У Великодню неділю 2-го квітня на площі перед церквою Благовіщення при 1204 Велій Ровд, Мелроз Парк у Філядельфії о 12-ій годині дня малеча з Музичного Садочку УМІ виведе гаґілки. Крім того, там же відбудуться гри й забави для всіх зібраних дітей. Виховницями Музичного Садочку працюють п-і Галя Саґата-Поритко і п-і Дзвінка Швед.

У квітні буде проголошений судовий вирок українським демонстрантам у Торонті

Під час великої демонстрації проти Косиґіна, що відбулася в Торонті 25 жовтня 1971 року, дійшло до деяких непорозумінь між поліцією і українськими демонстрантами, між якими було багато молоді. Провінційна Комісія розглядає скаргу про припускально брутальну поведінку декого з поліцаїв під час тієї демонстрації, але ведеться також судова розправа проти 20 обвинувачених в припускальному опорі поліції, а в кількох випадках, про що писав „Новий Шлях" з 11-го березня, „навіть у фізичному нападуванні поліції". Розправу веде суддя Гаролд Райс, боронить адвокат Артур Малоні з асистентом. Кількох юнаків і дівчат вже звільнено. Фінансовий тягар судового процесу несе Торонтський Відділ КУК, і чим процес довше затягається, тим видатки зростають. Першого тижня процесу станули перед судом обвинувачені, всі з Торонта: Ю. Цурковський, 17 рр., Т. Гаргай, 31, М. Тивонюк, 21, Б. Петигирич, Б. Лібов, 24, М. Максимів, 59 років. Судді мали нагоду переглянути фільм з демонстрації. Разом було затримано 20 українців.

Професор Любомир Винар видав „Енциклопедичний Довідник Етнічної Преси в ЗСА"

Денвер, Коло. (П.С.). — В лютому 1972 року появилася нова праця д-ра Любомира Винара, професора і директора Наукового Центру Дослідів Етнічної Преси на Кентському Стейтовому Університеті п.н. „Енциклопедичний Довідник Етнічної Преси в ЗСА" — "Encyclopedic Directory of Ethnic Periodicals and Newspapers in the United States", 260 pp. В роках 1970-1971 автор перевів дослідження етнічної преси в Америці, яке охоплювало 43 етнічні групи і їхні періодичні видання. У висліді д-р Л. Винар опрацював перший енциклопедичний довідник етнічних публікацій з докладною їхньою статистичною аналізою. Довідник охоплює 903 назви з короткими енциклопедичними описами поодиноких публікацій. У вступній статті докладно проаналізовано сучасний стан етнічної преси в ЗСА. Цей довідник є необхідний для кожного дослідника етнічних груп в Америці, зокрема для істориків, соціологів і бібліографів. Праця появилася в англійській мові у відомому видавництві довідкової літератури і коштує $12.50. Можна її замовляти у видавництві: Libraries Unlimited, Inc., P.O. Box 263, Littleton, Colo. 80120.

УСІМ НАШИМ СПІВГРОМАДЯНАМ, ЯКІ ВІДЗНАЧАЮТЬ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ ЗА НОВИМ КАЛЕНДАРЕМ, БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

— і —

В-ВО „СВОБОДА"

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Віра у Воскресіння

„Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що у гробах, життя дарував!" — співається у великодній, воскресній пісні. Немає і не може бути нічого більшого, надійнішого і радіснішого, як віра і надія на це воскресіння і життя вічне. Чого бо було б варте наше дочасне життя на цьому світі, нехай би наука продовжила його й на століття, без віри у життя вічне! Очевидно, що люди часто про це забувають, бо „живий живе думає". В цьому забутті і головний корінь багатьох лих на цьому світі. Щойно коли людина сама, чи її найближчі, стоять на порозі вічности, тоді й приходить усвідомлення тієї божественної Істини, що єдина надає сенсу нашому життю на цьому світі і робить його вартісним.

Це й є головна суть Великодня, цього найбільшого і найрадіснішого свята в році. Недавно відомий американський проповідник, промовляючи до тисяч молодих людей, між ними і бітників та гіппі, ставив їм реторичний запит про те, хто був Христос: Бог чи демон, геній чи психопат, праведник чи грішник? Так, для віруючого християнина вже самі такі альтернативи могли б вважатися за блюзнірство. Але вияснення прийшло в дальших міркуваннях проповідника. Христос прожив тільки 33 роки, не мав жадної формальної освіти, сам не написав ані одного слова, але як це так, що тисячі і мільйони пішли на муки і смерть за Нього і йдуть сьогодні? Як це так, що ніхто, без уваги на те, чи вірить чи не вірить у Христа не може його оминути, зустрічаючись з Його іменем не тільки у величних святинях, але і в найдальших джунглях? Як це так, що до нього зверталися і наверталися упродовж уже майже двох тисяч років навіть ті, що його так чи інакше розпинали? Відповідь може бути тільки одна, яку дав невірний Тома: „Ти єси воістину Христос, Син Божий!"

Віра у Христа і Його воскресіння, в те, що Він смертю смерть подолав і тим, що у гробах, життя дарував, це воістину найбільша ласка і найбільша радість для людей. Великдень, рокове свято Воскресіння Христового дає добру нагоду, щоб цю віру поновити і скріпити. Тоді і цей Великдень, без уваги на те, хто за яким календарем його святкує, буде справді радісний і веселий, чого від серця й душі всім бажаємо.

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Великдень в неволі

Щодалі, то більше весна вступає в свої права. Весняний період додає енергії, запалу, ентузіязму — відроджується життя, а з церков ось-ось злине радісне християнське об'явлення: Христос воскрес!

Магічна сила весняної природи відчувається всюди, і напевно так само в далекій Україні, як тут, у Америці чи в Канаді. Совєтська преса присвячує весні немало уваги. Але в якому аспекті? В одному - єдиному, і вже тому нелюдському. „Радянська Україна" з 25 березня 1972 р. писала: „Гаряча весняна пора прийшла й на овочеві поля. Землероби Півдня, ряду центральних областей, а також Закарпаття висівають моркву, столові буряки" і т. д. Інше „весняне" повідомлення було у всій пресі УССР з 24-25 березня: „15 квітня — комуністичний суботник!" Там повідомлялось, що „день 15 квітня стане днем найвищої продуктивности праці, так вирішили трудящі соціялістичної Дніпропетровщини"... Або: „На шахтах і підприємствах Донбасу створено штаби для проведення суботника. Він проходитиме за рішенням обласного комітету партії 15 квітня на заводах і фабриках, а 16 — на підприємства вугільної промисловости"... Далі йдуть цифри в сотні тисяч рублів, які за ті дні безплатної, вимушеної державою праці, заробить... держава. Совєтська преса повідомляє також про підготову студентів в Україні до „комуністичного суботника", і вже нагадує про студентські літні заслання: студентів будуть висилати з України на будови в Актюбинську, за Уралом, в Азії, і вони там будуть працювати „з ентузіязмом". А як же інакше? — не поїде студент — пропадуть всі роки студій, бо не одержить диплому.

Сухим, казенним голосом говорять совєтські газети про весну. Не чути в них ні людської радости, ні завзяття, антинародна „держава" закликає людей до ентузіязму, який інакше не можна назвати, як „ентузіязм з-під палиці". Відсутність людяности — це одна з головних прикмет большевицького ладу. І чи ж дивуватися, що населення в Україні більше чи менше відверто відзначатиме Великдень — це найбільше свято людяности, весняної радости і надії.

ВОСКРЕСЛИЙ ХРИСТОС В УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕРКВІ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

правдиву Христову віру і єдність Христового стада, за царських і пізніших часів, аж до нинішній день.

Започаткований нашим Великим Митрополитом Слугою Божим Андреєм екуменізм, виніс нашу Церкву на II Ватиканському Соборі на світову арену Вселенської Церкви, на якій вона далі, ширше і сильніше діє та підносить свої вікові церковні права. Читання євангелії у різних мовах на пасхальній Службі Божій, то відгомін її ролі в діяннях Вселенської Церкви.

Другий Ватиканський Собор привернув своїм декретом всім помісним східнім Церквам, патріярхам і верховним архиєпископам права, які вони мали в часі встановлення єдности з Апостольським Престолом. На ньому видвигнено, як відомо, знову справу створення українського патріярхату, яка стоїть і нині рубом, бо ще нуртують негативні і відосередні свої і чужі сили. Наші п'ять Архиєпископських Синодів вже положили на цій основі сильні підвалини під розвій нашої Помісної Церкви. Та справа не закінчена. Навпаки, вона ставить великі вимоги жертвенної праці і до ієрархії, і до духовенства світського та чернечого, і до всіх вірних, на майбутнє, і то так на землях страдаючої України, як і тут на поселеннях серед чужомовного обрядового і віроісповідного моря. Ми мусимо ще раз усі глибоко усвідомити собі і переконатись про наш дійсний стан, і то в часі цьогорічного Воскресення, в якому наша Сила, Надія і Побіда.

Останні відвідини наших митрополій, єпархій і церков на цілій земській кулі, переконали вже всіх українців про єдність і свідомість одного великого Українського Народу. Український Католицький Університет, посвячення Собору св. Софії в Римі при участі Святішого Отця Папи Павла УІ, відзискання храму Жировицької Матері Божої і свв. мучеників Сергія і Вакха разом із суміжним двором Верховного Архиєпископа і Митрополита, віднова ченців Студитів на поселенні, щораз то більші прояви об'єднання наших вірних на Україні і на поселеннях в одну Помісну Церкву в найтіснішій злуці з Апостольським Престолом і наслідником св. Петра — це небувалі дотепер події і досягнення в історії Українського Народу.

Святість Української Церкви

Найважливішим завданням Церкви є освячення людських душ і їх приготування до вічного щастя. Бо в Христовій Церкві — вчить II Ватиканський Собор — усі члени є покликані до святости, яка є природою Церкви, її життям і її найбільшим багатством. З Другим Ватиканським Собором почалася загальна, як внутрішня, так зовнішня основа Христової Церкви новим подувом Святого Духа. Тому то, „Церква маючи у своєму лоні грішників світа, і єдночасно завжди потребуюча очищення, постійно йде шляхом покаяння і обнови". (Конст. про Церкву ... 8). А найкращим і найпевнішим засобом до цього є Великодня свята Сповідь і св. Причастя. Тому то при всіх наших потребах, журбах, стараннях, жертвах і подвигах — святість особиста, і усієї нашої Помісної Церкви мусить бути найвищою і найблагороднішою спонукою у всіх наших змаганнях: „Будьте святі, бо я є святим". (І Петро 1, 16).

І з тими високими думками і святими надхненнями святкуймо щасливо і весело Христову Пасху.

Благословення Господнє на Вас!

Христос Воскрес!

Дано в Квітну Неділю 1972 р., у Фоґачча біля Риму, при Соборі Святої Софії.

† ЙОСИФ (СЛІПИЙ - КОБЕРНИЦЬКИЙ - ДИЧКОВСЬКИЙ), Верховний Архиєпископ і Кардинал і пр. † МАКСИМ (ГЕРМАНЮК), Архиєпископ - Митрополит Вінніпезький Українців Канади, † АМВРОЗІЙ (СЕНИШИН), Архиєпископ - Митрополит Філядельфійський Українців в ЗСА і Єпископи - Помічники † ІВАН (СТАХ) і † ВАСИЛЬ (ЛОСТЕН), † ІВАН (БУЧКО), Архиєпископ Левкадійський, Апостольський Візитатор, † ГАВРИЇЛ (БУКАТКО), Архиєпископ Білгородський, Апостольський Адміністратор Крижевацький, † НІЛЬ (САВАРИН), Єпископ Едмонтонський, † ВАСИЛІЙ (ГОПКО), Єпископ Міділенський Єпископ - Помічник Пряшівський, † ІСИДОР (БОРЕЦЬКИЙ), Єпископ Торонтонський, † АНДРІЙ (РОБОРЕЦЬКИЙ), Єпископ Саскатунський, † ЙОСИФ (ШМОНДЮК, Єпископ Стемфордський, † ЙОСИФ (МАРТИНЕЦЬ), Єпископ Куритибський і Єпископ-Помічник † ЄФРЕМ (КРИВИЙ), † ЯРОСЛАВ (ГАБРО), Єпископ Чікаґський, † ІВАН (ПРАШКО), Єпископ Зіґрітанський, Апостольський Екзарх Українців в Австралії і Океанії, † ПЛАТОН (КОРНИЛЯК), Єпископ Кастрамартійський, Апостольський Екзарх Українців у Німеччині, † ВОЛОДИМИР (МАЛАНЧУК), Єпископ Епіфанський, Апостольський Екзарх Українців у Франції, † АНДРІЙ (САПЕЛЯК), Єпископ Севастопільський у Тракії, Апостольський Екзарх Українців в Аргентині, † АВГУСТИН (ГОРНЯК), Єпископ Гермонтитанський, Апостольський Екзарх Українців в Англії, † ЙОАКИМ (СЕГЕДІ), Єпископ Інсарійський, Помічник Крижевацький.

Богдан Винар

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ ВИДАВНИЦТВО

(1)

За підрахунками Бюра для Вивчення Етнічних Публікацій у ЗСА при Кентському університеті, у нашій країні появляється 73 періодичних видань українською та англійською мовами, що їх видають українські громадські організації. Таким чином числом видань українські публікації поступаються тільки жидівській групі (170 назв). Цікаво відмітити, що зовсім іншу картину матимемо, якщо до уваги візьмемо тираж цих видань. На першому місці буде тут знов же жидівська група (3.6 млн.), на другому — еспанська (39 назв і 1.4 млн.), далі — польська (58 назв і 626 тис.). Тиражі українських періодичних видань становлять трохи більше, як 171 тис., і у цьому відношенні ми на восьмому місці, все ж таки випереджаючи чеську групу (33 назви, 169 тис.) та словацьку (24 назви і 168 тис.). Подані цифри можна інтерпретувати по-різному, але, мабуть, ніхто не зможе закинути нам брак амбіцій у видавничій справі, принаймні якщо йдеться про газети та журнали. Потрібних інформацій про книжкові видання, на жаль, не маємо, бо до сьогодні жадного бібліографічного обліку у нас систематично не ведеться.

Така динамічна видавнича діяльність була б великим культурним здобутком української спільноти, з передумовою доброї і пропорційної репрезентації різних ділянок, починаючи з інформаційних бюлетенів і кінчаючи науковими публікаціями. Так, на жаль, не є. Мабуть, кожна спільнота має питому для неї градацію вартостей, речі, які для неї важливіші, другорядні, а то і зовсім нецікаві. Ця градація вартостей постійно зміняється у деякій залежності від наявної політичної ситуації, загального культурного позему, нерідко може і емоційних чинників, про що тут не місце писати. Скажемо тільки, що за обчисленнями російського бібліографа М. Шатова менша від нас російська еміграція видає щорічно у ЗСА коло 25 праць наукового характеру, тобто трохи менше як одно добре відоме українцям видавництво польського журналу „Культура" в Парижі. Тут, очевидно, не враховується т. зв. совєтознавчих видань, які появляються переважно з рамени різних американських наукових інституцій (а такі видання появляються сотнями кожного року). Якщо, знову для порівняння, говорити про польоніку, то, за обрахунками Польського Документаційного Центру у Лондоні, польських наукових видань тільки у ЗСА появляється щорічно біля 50. Говорячи про українознавчі праці, за обрахунками автора цієї статті за роки 1960-70 маємо коло 30 позицій помітнішого наукового інтересу, в тому числі тільки 12 праць англійською мовою, що їх не слід уважати за публіцистичні. Більшість англомовних праць це перероблені докторські дисертації, як, наприклад, відома праця Сулліванта чи Білінського. Варто ще відмітити, що за списками відомого журналу „Славік Рев'ю" на українську тематику в американських університетах до цього часу написано 45 докторських дисертацій.

Роблячи порівняння з іншими етнічними групами, можна відважитися на гіпотезу, що у загальному видавничому профілі нашої спільноти наукові публікації не займають навіть одного відсотка, — явище, яке при наявній динаміці українського суспільного життя таки мало зрозуміле, а може й шкідливе. Без задовільної розв'язки цього питання годі говорити поважно про будь - яку наукову політику, хібащо хочемо і надалі продовжувати декляративні заяви та вміщувати заклики про грошові пожертви для праць, які ще не написані і може ніколи не будуть написані. Українській громаді слід уже зрозуміти відому іншим спільнотам істину, що без тривалих здобутків української науки навіть найкраще продумані культурні чи політичні акції будуть тільки фрагментарними, не залишаючи очікуваних вислідів. Мобілізуючи громадську думку, нерідко вони надто короткотривалі і не завжди дають українській спільноті вислідів пропорційних до витраченої енергії, фінансових витрат чи навіть пропагандивних успіхів, які нам безперечно дуже потрібні.

У цьому контексті слід розглянути деякі теоретичні концепції, що стали базою для недавно створеного Українського Академічного Видавництва. Завданнями цього видавництва є, очевидно, старатися до деякої міри направити існуючий стан, і тому профіль видавничої діяльности заплановано в декількох напрямках, які взаємно один одного доповнюють. Як відомо, багато кращих наукових праць, виданих нашими науковими інституціями у ЗСА, залежуються на полицях, бо не маємо відповідних контактів з міжнародним книжковим ринком. Це саме треба сказати й про видання УВУ, НТШ і УВАН в Европі, які майже невідомі навіть у найбільших американських університетах. Ці справи ще порівняно найлегше можна розв'язати, бо УАВ такі контакти має і їх постійно розбудовує. Українські наукові надбання не почалися від сьогодні, розпоряджаємо у цьому відношенні вже поважними і історичними традиціями, і наш обов'язок — полегшити міжнародним науковим колам ознайомлення з ціннішими українознавчими працями, в тому числі також і працями, написаними українською мовою.

(Закінчення буде)

„ДИСИДЕНТИ УКРАЇНИ, ЩО ШАНУЮТЬ ЗАКОНИ"

(2)

Правда, деякі з них також натякають або навіть одверто висловлюються за окрему українську державність, але знов же спираючись на совєтську конституцію, стаття 17 якої ґарантує всім республікам право на вихід із СССР.

У 1965-1966 рр. політична поліція виступала проти тих молодих людей, арештувавши 100 з них, з яких 20 засуджено на від 6 місяців до 6 років примусової праці у концентраційних таборах.

Кричущі порушення законних норм органами КГБ і судами (наприклад, шість судових розправ ведено секретно) були висвітлені у двох знаменитих документах, написаних Вячеславом Чорноволом. Сам Чорновіл був арештований у 1967 під закидом посідання „протисовєтських документів" і засуджений на три роки концтабору. Цю кару йому пізніше знижено до 18 місяців.

В одному із своїх листів з концтабору Чорновіл — якого знов арештовано — висловив погляд, який можна вважати „кредом" не тільки його особистим, але й всіх шестидесятників:

„Я категорично стверджую, що я завжди твердо придержувався принципів соціялізму і продовжую це робити. Але не того соціялізму, який пробує вбирати в шори не тільки дії, але навіть думки поодиноких людей. Я не можу собі уявити справжнього соціялізму без ґарантованих демократичних вольностей, без найширшого політичного і економічного самоуправління всіх клітин державного організму включно з їх найнижчем ступнем і найменшого розміру, без дійсної ґарантії, а не тільки паперової або без ґарантії прав усіх націй в багатонаціональній державі".

Це є власне ті чоловіки й жінки, які стали об'єктом ненависти секретної поліції. Але багато змінилося від 1965-1966 рр. Поперше, хоч і як влада старається прибити тим українським дисидентам тавро „буржуазних націоналістів" і зв'язати їх з діяльністю правих українських груп закордоном, вони не зможуть доказати тих оскаржень.

Українських дисидентів, за недостачею іншої назви, можна назвати „націонал-комуністами" або „націонал - демократами". Протягом останніх п'яти років їх ряди значно збільшились, і відповідно до цього посилилась і їх діяльність.

Мабуть їх найбільшим досягненням є „самвидавний" журнал „Український Вісник", 5 чисел якого появилися досі. Під багатьма оглядами він подібний до „Хроніки поточних подій", але крім того він публікує й літературні твори українських поетів та письменників. Одначе, його головна ціль — документувати випадки порушення „соціялістичної законности" в Україні, вияви протесту, різниць поглядів українців та інших етнічних груп і вияви русифікації та „великодержавного шовінізму" збоку російських властей.

А ще важливішою, можливо, найбільш правдоподібною причиною теперішнього погрому в Україні є постійне і безсумнівне зближення поміж цілями і тактикою дисидентів українців і інших дисидентів в СССР.

П'ять років тому вимоги українських інтелектуалістів щодо національних і інших основних людських вольностей знаходили малий відгук серед інтелектуалістів в Росії. Одначе, протягом двох останніх років „Хроніка поточних подій" (що виходить російською мовою — абв) виявляє щораз більший інтерес і симпатію до аспіцій українських дисидентів. Були навіть повідомлення про співпрацю поміж групами в Москві і Ленінграді з одного, а групами Києва і Львова з другого боку.

Ледве чи можна сумніватися, що ця зростаюча ідеологічна і практична співпраця спричиняє збентеження в Москві. Бо тільки через виявлювання народних кривд рух за людські права у Совєтському Союзі може сподіватись розбити бар'єр своєї ізоляції і прийняти характер справжнього масового руху.

Хоч національні аспірації підносили досі головно інтелектуалісти (як це, зрештою, бувало у кожній країні в останньому сторіччі), збільшується кількість доказів, що вони знаходять відгук серед звичайних громадян, яким дуже не до вподоби командуюча і арогантна поведінка російського „начальства".

Який вплив мають в Україні, а так само і в балтійських республіках деякі успіхи жидівського руху „за еміграцію"?

Немає певних доказів на співдію поміж жидівським і українським націоналізмом, але совєтські речники в останніх місяцях почали атакувати сіоністів і українських націоналістів як нібито союзників.

Статті під такими заголовками, як „Чортівський альянс — співпраця поміж сіоністами і націоналістами" почали появлятися у совєтській пресі. 28 жовтня м. р. перший секретар Центрального Комітету компартії України Петро Шелест у своїй промові у Львові сказав, що „сіоністи і націоналісти мають одного пана, одну ідею — люту ненависть до всього, що совєтське, комуністичне".

Шелест повторив це 22 листопада на конференції „ідеологічних робітників" і на засіданні львівського Обкому партії 22 листопада цей „несамовитий альянс" знову гостро засудив. Ці оскарження явно абсурдні. Жиди в Совєтському Союзі та жиди закордоном пильно вистерігаються, щоб жидівський рух „за еміграцію" не був пов'язаний з якими іншими виявами незадоволення в СССР".

Уважаємо, що автор статті надзвичайно влучно схарактеризував теперішній рух в Україні і причини, чому він знайшов таку симпатію на сторінках світової преси.

абв.

Ст. С-кій.

ПІД ВЕЛИКДЕНЬ

Весна... Пробуджується природа з зимового відпочинку. Наближається Свято Христового Воскресіння.

Мимоволі пригадуються роки, коли там, на рідних землях зустрічалось так урочисто це велике свято, попереджуване Страсним Тижнем.

Вербна Неділя... По Службі Божій люди виходять з церкви. Кожне тримає в руці гілку свяченої верби. Всі вітаються поміж собою, торкаючи вербовою гілкою один одного зі словами: „Верба б'є, не я б'ю, за тиждень Великдень, недалечко червоне яєчко!" А молодь гомонить і тішиться, здоганяючи одне одного, щоб дістати вербою товариша чи приятельку-дівчину.

Великий Четвер... Страсті Христові...

В Божому храмі під час вечірньої відправи читаються 12 євангелій про страждання і смерть Богоспасителя. Присутні на Богослужбі з благоговінням вслухаються в слова св. Письма, тримаючи в руках запалені свічі.

По закінченні відправи, не гасячи свічок, люди поволі, щоб не згасла свічка, ідуть додому, щоб там у хаті в головному вуглі над образами святих закоптити цією свічкою хрестика на знак відбутої присутности в церкві на Страстях Христових.

Велика П'ятниця. Церковна відправа з виносом на середину храму Святої Плащаниці. При тому спів „Благообразний Іосиф", що зворушує до глибини душі.

Велика Субота... Перед св. Плащаницею відправляється Похоронний канон. Пісні й слова цього канону наповняють душу сумом і молитвою до Божого Сина про спасіння.

Від 9-ої години вечора аж до пів на 12-ту перед св. Плащаницею читаються „Діяння святих Апостолів". По відправі „Полуношниці", точно о 12-ій годині по внесенні священиком св. Плащаниці у вівтар, відбувається триразовий обхід довкола церкви з хрестом, корогвами й іконами при співах „Воскресіння Твоє, Христе Спасе"...

Після того, як священик перед входом до храму виголосить „Слава святій", відкриваються двері і всі заходять до храму. Хор співає великодні напіви, і починається торжественна відправа яка закінчується о 3-ій годині ранку.

По відправі знов триразовий обхід довкола церкви і свячення пасок, після чого нарід розходиться по своїх обійстях.

Це — лише спомин, бо там, на рідних землях, заборонено тепер і віру і релігійні обряди, переслідується вірних так само, як у давні часи переслідував християн Нерон.

З листа письменника Солженіцина до московського патріярха довідуємось, що в червоній імперії не дозволяється охристити дитини без пред'явлення пашпорта батьків. Це для того, щоб потім переслідували батьків охрищеної дитини.

Не зважаючи на переслідування релігії, нарід в Україні твердо тримається прабатьківської віри та обрядів, і цього не всилі ніхто перебороти, бо відомо, що чим більший натиск, там міцніше скріплюється віра в Бога.

На підтвердження цих слів нехай послужить ось цей лист одержаний з України:

„...Дорогі! Листа Вашого одержали, за який щиро вдячні... Щодо життя, то живемо не погано, як вам відомо... Мені вже 64 роки, а дружині 56. Обоє інваліди другої групи і обоє вже на пенсії...

„Зимою я на полотні малюю картини, а деколи виконую батькову роботу (дяк при церкві — Ст. С-кій). Маю дуже добрий приймач (радіо) і вечорами обоє з бабцею (дружина) слухаємо, як служиться по церквах.

„Поздоровляємо усіх вас з наступаючим Святом Світлого Христового Воскресіння, а замість великодньої писанки подаю оцей вірш. Хоч я і не здатний до писання та складання віршів поетичних, бо який може бути з колишнього шофера-механіка поет, а писав цей вірш, як є то все в дійсності і як відчуваю душею.

Зеленіють поля,
Зашуміли ліси,
Задзюрчали струмки,
Заспівали пташки.

Враз усе віджило:
Зацвілц квіточки, —
Звеселилось село,
Побілились хатки.

День суботній настав, —
Христос в гробі лежав...
Було сумно мені
В ці страждальні дні.

Ось і нічка прийшла, —
Тишина ж була скрізь...
За селом в далині
Стало чуть дальній дзвін...

Та ж година прийшла, —
Христос з гробу Воскрес!
Пробудилось село
И люд прокинувсь увесь.

Засвітились вогні,
Божий Дім ввесь засяв,
Зрозуміли вже всі,
Що Христос з гробу встав.

Потягнулися всі
Страдні діти Його —
Христа — Славу вітать,
Величать, прославлять.

А як сонце зійшло —
Наче все зацвіло...
Стала дивна краса,
Звеселилась земля.

Щебетали пташки,
День Великий настав,
І раділа земля,
Бо Христос з гробу встав...

Воскресіння Твоє
Не святкують усі, —
Я ж бо вірю у те, —
Воскресив Ти усе.

Тут молились усі
В Святім Домі Твоїм,
Ти ж стояв серед нас,
Між народом Своїм.

Ми молились Тобі,
Щоб гріхи нам простив,
Щоб в останнії дні
Нас усіх воскресив.

Помолімось Йому,
Щоб гріхи всім простив,
А погибель, що йде,
Він від нас відхилив.

Добре діло творить
Научаймо ми всіх, —
Святу ж кров Він пролив
Справедливо за всіх.

Пишу, друзі, я вам,
Всі молімось, брати,
Може Бог погляне
На всіх нас з висоти.

Л. С. 22 /3/ 72, Волинь.

„Чародійні" властивості вітаміну „І"

Після минулорічного захоплення вітаміном „Ц" („С"), великі дози якого мали б лікувати від перестуди тощо, прийшло тепер в ЗСА надмірне й неоправдане захоплення вітаміном „І" („Е"). Цей вітамін мав би зміцнювати діяльність серця, оберігати людину від безплідности, припиняти судороги в ногах, поширювати вени, знижувати високий тиск крови, навіть лікувати від діябету тощо. Аптекарі у всій країні стверджують, що на вітамін „І" підвищився попит майже в п'ять разів, коли порівнювати його розпродажу з минулим роком. І все було б гаразд, тільки медичні фахові журнали нічим не підтверджують тих чудодійних властивостей вітаміну „І". Скорше навпаки: „Медікел Леттер" не так давно повідомив, що додаткові дози того вітаміну „не мають ніякої виявленої позитивної якости для попередження хвороб чи їх лікування"... Завеликі дози вітамінів, здається, не шкодять людському організмові, але й не допомагають — організм старається сам виділити непотріб.

ВЕЛИКДЕНЬ — ЦЕ СВЯТО ПЕРЕМОГИ, БЛАГОВІСТЯ ВИЗВОЛЕННЯ

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ

Воскресіння Христове є не тільки найвеличніше свято, але воно є найбільшою і найважливішою подією в усій історії людства; воно є фундаментом християнської віри і джерелом потужної сили, яка зберігає християнство від найжахливіших наскоків найбільшого ворога людства — безбожжя.

Все благовістя Євангелії, повнота всього Божого об'явлення в Святому Писанні, спирається на цьому центрі, на цьому наріжному камені — на невмирущому фактові воскресіння. Без воскресіння ми були б, як сироти, як невільники, „чужі заповітам обітниці, не мавши надії й без Бога на світі". Без воскресіння ми не мали б запевнення, що Христос є Бог і що Він перевищує всіх основоположників інших, нехристиянських релігій і філософських систем. Коли б Христос не воскрес, то ввесь відгомін високомовних слів на протязі всіх віків правив би за глум над нашою вірою і ми були б — за словами найбільшого теолога – „найнещасливіші від усіх людей". Але, слава Богові, Христос воскрес і Його воскресіння перемінило життя апостолів, наділило ефектом і силою їх благовістя Євангелії спасіння, народило і зберігає зріст Церкви Христової в найтяжчі часи її життя, і править за потвердження того незаперечного факту, що Церкви Христової не знищить не тільки войовниче безбожжя наших днів, але „і сили адові не переможуть її".

Всі апостоли були полонені чудом воскресіння і після зустрічі з воскреслим Хри-Христом вони були повністю переконані в реальності воскресіння, — так переконані, що все своє життя посвятили для проголошення цієї істини всьому світові, і більшість із них страждали і життя своє віддали за ці глибокі переконання віри в воскресіння. Нічого іншого не вважали вони за більше світлу, високу, більше важливу мету життя, варту посвяти, як благовістя воскресіння, і тому вони пішли і „з великою силою свідчили про воскресіння Ісуса, і благодать велика на всіх них була!" Вони з відвагою пішли в поганський світ, як герої, перемогли його і ясно проголосили: „Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, щоб Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся" (Рим. 10:9).

Воскресіння Христове є тріюмфальною маніфестацією Його божественности, потвердженням непомильности Святого Писання, підсиленням факту Його Боговтілення та всіх чуд, запевненням Богонадхненности Нового Заповіту, обітницею Його другого приходу та тріюмфом остаточної перемоги над злом. І тепер воскреслий Христос кличе Своїх послідовників жити життям воскресіння, боротися за віру, раз дану святим, не піддаватися в ярмо неволі (Гал. 5:1), а проповідувати полоненим визволення і проголошувати перемогу життя над смертю.

Христос воістину воскрес!

Пастор Олекса Гарбузюк
Голова Об'єднання
Пастор Дмитро Марійчук
Генеральний секретар

Неділя православ'я в стейті Ровд Айленді

Екуменічне моління за єднання в цьому році відбулось у римокатолицькій церкві в Провіденсі, Р.Ай.

24-го лютого о 8-ій год. вечора моління розпочав англіканський Єпископ Жан Севілле Гікінс, після того хор єпископальної церкви проспівав: „Цар Слави" та „Аве Марія".

Римокатолицький єпископ Правіденсу, Люіс І. Желінсу виголосив проповідь, яка зробила на всіх присутніх глибоке враження. Мотто проповіді „Єднаймось у Христі". Грецький хор проспівав гимн „до Пречистої Діви Марії" та „Господь Сотворитель Вселенної".

Усіх священиків було сорок вісім. Православну групу священиків очолив о. митрат Віталій Коваленко, прочитавши „Міксо-царгородський „Символ Віри", після того об'єднаний хор Провіденсу в числі 118 осіб проспівав „Пі Петро - храм солісто, Христос в терновому вінці". Баха і на закінчення „Радуйтеся і веселитеся" Олександра Тілодвина, диригента спільного хору.

На відправі було 1200 людей; всі вийшли з церкви в духовому піднесенні і про це з радістю говорили під час прийняття в церкві катедральної авдиторії.

27-го лютого 1972 року, в неділю православ'я о 4-ій год. по полудні в грецькій церкві Святого Вознесення в Потаках, Ровд Айленду, відбулась соборна відправа православним духовенством, яку очолив о. митрат Віталій Коваленко. Під час відправи співали хори: грецький, український та асирійський. Проповідь виголосив проф. Масечузетського університету Леонідас Сантос, „Правдивий тріюмф православ'я".

На відправі були присутні: єпископ римокатолицької церкви Люіс Желінау, єпископ англіканської церкви Жан Севілле Гікінс, які вітали з днем православ'я. Після відправи в парафіяльній залі відбулось прийняття для єпископів, духовенства і всіх вірних.

С. П.

Леонід Полтава

ПРАВОСЛАВНА, ГЕТЬМАНСЬКА

Заки московський ворог має вільну руку руйнувати українські Божі храми в Україні, українці у діяспорі з самих життьових потреб і немов у відповідь ворогові посилено будують нові церкви. Вистачить переглянути українську пресу з ЗСА, Канади, Бразилії, Аргентини й інших країн, щоб побачити не одну й не дві радісні вістки: там посвячують наріжний камінь, там збудували нову церкву, деінде — відновили. У більшості випадків ідеться про нові Божі храми Української Католицької Церкви, рідко коли — про Українську Євангельсько - Баптистську Церкву, не частіше й про УАПЦ або УПЦеркву, чим віддзеркалюється віровизнаневий склад української спільноти у вільному світі.

І ось до цього потоку радісних вісток долучується одна з рідкісних: навесні цього року в Глен Спей поблизу „Верховини" православні українці розпочнуть будувати церкву св.св. Апостолів Петра й Павла, за проєктом мистця - архітекта Надії Сомко. Той проєкт остаточно опрацював і перетворив у креслярські пляни один із видатних сучасних архітектів Іван Жуковський — знавець стародавнього церковного будівництва. Глянувши на малюнок-зображення запроєктованої церкви, годі знайти для неї кращий епітет, як „гетьманська": широкі сходи ведуть на підвищення, обрамоване на рогах кущами й квітами, на якому височіє, тягнучись до неба стрункими банями із золотими хрестами Божий храм бароккового стилю, не перевантажений деталями, з округлої форми, якимись плавними хрестами високо на фронтоні.

Запроєктована церква не тільки гарна, вона — чудова. Звернімо увагу, що над її колискою хилилась українка, жінка - мистець Надія Сомко, подарувавши свою працю безплатно громаді; над остаточним закінченням проєкту і його технічною реалізацією працював архітект - буковинець Іван Жуковський; над виробленням „чартеру" для Комітету Будови Церкви св.св. Петра й Павла працював д-р Ярослав Падох, українець - католик, головний секретар УНСоюзу, родом із Галичини; у Комітеті Будови, між іншими людьми, працює також безплатно поет-кубанець Василь Барка... Віровизнання можуть бути різні, але — одна Нація і один Бог.

Про плян будови церкви св.св. Петра й Павла у Глен Спей повідомили рівно рік тому. Впродовж року діяв Комітет Будови. Тепер до до нього входять: голова В. Саленко, заступник В. Журавель, секретар В. Барка, церковний староста А. Журавель, фінансовий референт М. Чорний, скарбник А. Манойло, члени Комітету: інж. І. Жуковський, Ю. Кулішенко; Контрольна комісія: о. прот. С. Непріль, Д. Лепкий, В. Кулішенко. Комітет має чартер число 119/71. Нині Комітет Будови сповіщає, що досі зроблено: виготовлено й підписано „чартер", затверджено всі пляни будови, зібрано фонди, з якими можна розпочинати будівництво, і воно розпочнеться цієї весни.

Знаменний ще один факт: проголошення про будову цієї церкви було зроблене якраз у 50-річчя відновлення Української Автокефальної Православної Церкви на Соборі в золотоверхому Києві. Тому збудування церкви св.св. Петра й Павла буде реальним увіковічненням тієї знаменної дати в історії українського народу.

З того із яким пієтизмом і одночасно знанням справи підходять до своїх завдань Будівельний Комітет і духовні особи, треба припускати, що церква - красуня у Глен Спей буде не тільки місцем для молитов — вона стане культурним українським осередком для того району Америки і, завдяки своїй архітектурі, наявним образом гетьманської краси і слави — для молодих українських поколінь.

Тепер на черзі справа фондів. Самозрозуміло, українці православного віровизнання морально зобов'язані „потрясти кишенею", реально подякувати Богові за щастя жити у вільній країні, замість гнутися десь на колгоспній панщині. Але як золотий період української державности — Гетьманщина — належить всій Україні, всьому нашому народові, так і будова бароккової церкви св.св. Апостолів Петра і Павла мала б доторкнутися сердець українців усіх віровизнань. Збудуймо її так, щоб стояла віки білою непогасною свічкою на тлі зелених гір Америки, щоб колись і з вільної України приїздили до неї люди помолитись за тих, що її спільно своєю працею і соборними молитвами спорудили.

Святково - великодні пожертви на будову прохають пересилати — нашу писанку для ще не існуючої і вже існуючої Церкви — на адресу:

St. Peter and Paul Ukrainian Ortodox Church, Glen Spey, N.Y. 12737.

Василя Шарвана вибрано головою УККА в Боффало, Н. Й.

Боффало, Н.Й. (О. Морозович). — 23-ті річні загальні збори Відділу УККА в Боффало відбулися 12-го березня 1972 року в українському домі „Дніпро". На збори прибули представники місцевих товариств, організацій та установ і платники Національного Датку. Збори відкрив уступаючий голова відділу Роман Конотопський та зразу ж приступлено до вибору Президії, до складу якої увійшли: Василь Шарван — голова, Петро Поліщук — заступник голови та Олена Морозевич — секретарка. Вислухано й прийнято до відома звіти Управи Відділу, Допомогової Секції, референта „Рідної Школи" і голови Батьківського Комітету, Фонду Катедри Українознавства, Контрольної Комісії, Товариського Суду і Верифікаційної Комісії. Після короткої дискусії над звітами уділено абсолюторію керівним органам і приступлено до вибору нову Управи, яку запропонувала Комісія-матка в складі мґр М. Морозевича, М. Бельмеги і Д. Мацькова. Запропонована листа кандидатів була прийнята одноголосно в такому складі: Василь Шарван — голова, адвокат Андрій Дякун — заступник голови, Атанас Кобрин — 2-ий заст. голови, Василь Сивенький — секретар, Дмитро Мацьків — касир, Василь Пристайко — референт Народного Фонду, інж. Маріян Ворачок — культурно-освітній референт проф. Ол. Бережницький — референт шкільництва, Оксана Бережницька — Допомогова Секція, Марта Гаврилюк — референтка молоді, М. Душенко, архівар, Богдан Чмола і Дмитро Баранецький — вільні члени. Контрольна Комісія: П. Поліщук, мґр М. Морозевич, І. Дроздовський. Товариський Суд: проф. О. Залеський, І. Коман, М. Бельмега. Зараз же після виборів, новообраний голова Управи склав подяку уступаючому голові, Р. Конотопському, який, помимо особистої родинної трагедії, зумів довести свою працю до кінця каденції, вив'язуючися із неї в міру можливости й існуючих громадських обставин, якнайкраще, гідно сповняючи накладені на нього громадою обов'язки. Зі свого боку новообраний голова зобов'язався продовжувати працю, зазначаючи, що зусиллям його і нової Управи буде об'єднати дії всіх боффалівських організацій Довкруги Відділу Українського Конгресового Комітету Америки. Збори закінчено піснею „Не пора".

Комітет „Студенти — в обороні людських прав в Україні" за працею

Вашингтон (Аркадій Зінкевич). Після того, як на Захід дісталася вістка про арешти в Україні, у Вашингтоні був створений комітет „Студенти — в обороні людських прав в Україні", якого головою став Євген Іванців. Члени цього Комітету відвідували американських конгресменів і сенаторів, інформували їх про арешти в Україні та старалися дістати їхню підтримку в обороні арештованих. Першого успіху вони добилися, коли студенти зі стейту Мериленду пішли до своїх сенаторів Бела і Метіюса, які погодилися зголосити в американському сенаті резолюцію в цій справі.

6-го лютого 1972 р. в Ню Йорку відбулися сходини цього Комітету, які скликала Управа СУСТА і, в яких взяли участь представники студентських і молодечих організацій. На цих сходинах було вибрано Управу цього Комітету, до якої увійшли: Євген Іванців — голова, Олег Хома — заступник, Вікторія Варварів і Оксана Климко — секретарі, Христина Сидор — скарбник, Володимир Стадницький і Аркадій Зінкевич — пресові референти. Головною ціллю цього Комітету є інформувати президента Р. Ніксона і уряд ЗСА про арешти і репресії на Україні та домагатися, щоб Президент став в обороні заарештованих під час своєї подорожі до СССР в травні цього року. Комітет старається здійснити свою ціль почерез масову висилку листів і петицій до Президента Ніксона, до конґресменів і сенаторів та до стейтових урядів.

Дотепер деякі члени Комітету відвідали вже багатьох конгресменів і сенаторів, передали їм інформації про арешти та арештованих і видрукували 50 тисяч петицій, які розіслали до студентських громад і інших організацій, з проханням, щоб під тими петиціями було зібрано якнайбільше підписів. Студенти просять, щоб якнайбільше українців і американців висилали ці петиції до своїх конгресменів і сенаторів та стейтових урядів. Студенти стараються, щоб конгресмени і сенатори теж домагалися у президента Ніксона, щоб він висловив свій протест проти заарештованих українських діячів під час своєї подорожі до СССР.

Студенти вживають різних засобів, щоб осягнути свою ціль. Вони вже дістали підтримку Республіканського Відділу Національностей в стейтах Ню Джерзі і Мериленді. Вони також брали участь в зустрічі Республіканської Партії у Вашингтоні і говорили в цій справі з представниками американської робітничої Юнії АФЦ - СІО.

11-го березня відбулося засідання Управи СУСТА на Гарвардському університеті, в якому брали участь також члени Комітету. На цьому засіданні рішено, що комітет „Студенти — в обороні Людських Прав в Україні" повинен продовжувати свою працю також після поїздки президента Р. Ніксона до СССР та дальше займатися обороною арештованих українських культурних діячів в Україні.

26-го березня 1972 р. відбудеться нарада цього Комітету з представниками центральних українських організацій в ЗСА. Нарада відбудеться в Українському Інституті Америки (2 Іст 79-та вулиця).

Нарада ця буде присвячена справі координації дальшої праці та підтримки її всіми організаціями в Америці.

Для продовжування своєї праці Комітет потребує також грошових пожертв, які проситься висилати на таку адресу:

Students in Defense of Human Rights in Ukraine", P.O. Box 774, Arlington, Va., 22216

Проситься також звертатися по петиції до президента Ніксона, конгресменів і сенаторів.

Аркадій Зінкевич

Учні Школи Українознавства пишуть лист до Президента

Дітройт, Мич. — Під час моєї візитації Школи Українознавства в Дітройті-Схід, якої директором є д-р Б. Лончина, я довідався, що учні школи пишуть лист до Президента. Зміст листа — короткий. Він описував теперішні події в Україні і учні просили Президента, щоб він під час свого побуту в Москві старався ту справу порушити з найвищими чинниками СССР й вплинути на злагіднення режиму в Україні. Перед зложенням підписів учителі пояснили учням, про що йдеться. Лист з кількасот підписами учнів є вже в Білім Домі.

На мою думку це — добрий спосіб національного виховання, бо учні пізнають, що й їхнім обов'язком є, як тільки можуть, боронити прав України. Всі Школи Українознавства повинні зробити це саме, бо кілька тисяч підписів учнів зробить враження у Вашингтоні.

І. Білоус

Міннесотський Університет збирає матеріяли про Менор Джуніор Коледж

Дженкінтавн, Па. — З Відділу „Еміграційні Архіви" Міннесотського Університету в Міннеаполісі до Дирекції дворічної вищої школи для дівчат Менор Джуніор Коледжу надійшов лист із проханням зібрати й переслати для Міннесотського Університету матеріяли про працю Коледжу. У листі, підписаному Галиною Миронюк, асистенткою університетської бібліотеки, сказано: „Ми довідалися з «Альманаху» УНСоюзу на 1972-й рік, що Коледж відзначає цього року 25-ліття своєї діяльности. Ми будемо дуже вдячні, коли зможете надіслати брошури, програми й ін. матеріяли, що стосуються цього ювілею та інших попередніх подій у житті Вашого Коледжу". Науковий бібліотекар Менор Джуніор Коледжу Сестра Анна, ЧСВВ, позитивно відгукнулася на листа, і для Міннесотського Університету в Міннеаполісі приготовляється колекція відповідних документів.

У листі до Коледжу зазначено також, що Еміграційний Архів Міннесотського Університету збирає матеріяли про різні етнічні групи. Копії листа одержали проф. Р. Вецолі — директор Центру Еміграційних Студій, та професор О. Грановський, який був ініціятором створення Еміграційного Архіву в тому Університеті.

Для інформації нагадуємо, що святкові відзначування 25-ліття праці Менор Джуніор Коледжу біля Філядельфії відбудуться в суботу й неділю 8 і 9 квітня. Дирекція Коледжу сподівається масової участи українського громадянства.

Виступ Ансамблю „Зоря на світанку"

16-го березня ц. р. в авдиторії Гай Скулу в Милвілі, виступив Ансамбль „Зоря на світанку" з участю 32 дітей - виконавців при виповненій вщерть залі.

Головний аранжер Ансамблю це Іван Чупашко, а члени Підготовчого Комітету це: Сильвія Чалов і Віра Романик; скарбничка — Гелена Мельник. Цей вечір спонзорував Департамент оф Рекриейшен", на чолі з комішенером, українцем Стефаном Романиком.

В програму включено виступ молодих танцюристів Ансамблю і сольові частини акордеоністів: Наталії Гаврилюк, Стефана Дупнока, Петра Чупашка, Михайла Лонга і Гері Романика, — інформує п. Погідний.

У РАДІСНЕ СВЯТО ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО УВ'ЯЗНЕНИХ, ПЕРЕСЛІДУВАНИХ

ЗАКЛИК ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Дорогі Українці!

Воскресіння Христове, що його відзначає ввесь християнський світ, як найголовнішу подію земного життя Христа, — це радісне свято віри й Божої Правди. Во своїм Воскресінням Христос потвердив правдивість свого Божества і дав вічне свідоцтво своєї перемоги над доброненависницькими темними [illegible].

Воскресіння Христове — це радісне свято нашого народу [illegible] кріпло [illegible] нашу віру в наших серцях, що так, як воскрес Христос, воскресне й Україна до вільного, самостійного, суверенного державного життя. Ми тут, у вільному світі, у це радісне свято, співаючи „Христос Воскрес", полиньмо нашими думками в Україну, де [illegible] своїм наслідям процеси, де, в боротьбі за права і свободу українського народу, ростуть і [illegible] ряди все нових [illegible] борців-патріотів.

Правда України незнищима. Вона продирається невгасним світлом крізь темряву насилля й окупантський терор і є передвісником нового життя української нації. Нашим завданням у вільному світі є постійно підтримувати визвольну боротьбу українського народу та бути стійкими й наполегливими в усій нашій цілеспрямованій дії для України. Це велике й відповідальне завдання ми, українці, мусимо виконувати з повною відповідальністю перед українською нацією.

В радісне свято Воскресіння Христового не забуваймо, дорогі земляки, про наших братів і сестер — ув'язнених, переслідуваних, запроторених у концтабори чи в лічниці для умовохворих. Усі вони, сповнені великою любов'ю до України й українського народу, продовжують визвольну боротьбу української нації новими методами й новою тактикою, та змагають до здійснення того великого ідеалу, за який поклали своє життя сотні тисяч синів і дочок нашого народу впродовж минулих десятиліть сучасного століття.

Із Світлим Празником Воскресіння Христового Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців і його президія вітають Ієрархів, Духовенство й Вірних Українських Церков, український народ на Рідних Землях та у вільному світі, незламних борців-патріотів в Україні, проводи українських громадських надбудов, їхні складові організації і товариства, українські наукові інституції на їхнє членство, проводи українських політичних сил, управи і членство жіночих, молодечих, шкільних, студентських, комбатантських, мистецьких, виховних, освітніх, харитативних, професійних, фінансових організацій і товариств, молодь і всіх українців у діяспорі та бажають усім веселих Свят.

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ:

Мґр Антін Мельник, президент
Д-р Святомир М. Фостун, генеральний секретар
Мґр Омелян Коваль, скарбник
Протопресвітер Іван Бачинський, член

Трой вшанував Командира УПА

Трой, Н. Й. — Заходом кол. вояків УПА відзначено тут 12 березня 22-гі роковини смерти Командира УПА — ген. хор. Тараса Чупринки — Романа Шухевича. Місцевий парох, кол. старшина УСС, о. П. Теодорович, відправив після Служби Божої панахиду, потім відбулися святкові сходини в церковній залі, прикрашеній портретом Командира. Відкрив їх кол. вояк УПА, голова Відділу УККА, Д. Хорват. Вступне слово виголосив о. парох П. Теодорович, доповідь про життя і діяльність сл. п. Р. Шухевича прочитав ред. І. Дурбак. Настроєву поему Веретенченка „Повстанці" прочитав В. Боднар. Спомин хресної матері сина Командира - „Юрові — синові Романа" прочитав І. Байляк. Українським національним гимном закінчено поминки по Командирові УПА.

Американська середньошкільна газета інформує про поневолення і росийщення України

Розвілл, Міннесота. — Великого формату 12-сторінкове ілюстроване видання у формі газети „Блюпрінт", пресовий орган середньої школи Александер Ромзі гайскул, у числі з 6-го березня цілу сторінку присвятив українській справі. Сторінка вийшла під наг. „Погляд на український народний рух", під яким поміщено англомовну географічну мапу України з зазначенням етнічної української території, а внизу сторінки — малюнок писанки, тріснутої посередині, з написом: „Надтріснута українська великодня писанка". Ці малюнки, як і дві статті, поміщені на сторінці — авторства молодої української студентки Орисі Каркоць, яка вчиться в тій середній школі. Орися Каркоць має дуже добрі успіхи в навчанні та виявляє велике зацікавлення соціяльними науками, правами людини, національними проблемами. Її батько, Михайло Каркоць, є головою 345-го Відділу УНСоюзу в Міннеаполісі.

У першій статті юна авторка розповідає, що вона цікавиться подіями в Україні, бо її батьки — українці і вона не може спокійно спостерігати, як на Українській Землі Москва намагається нищити українську людину, її мову, культуру, історичні пам'ятки. Орися Каркоць розповідає в тій статті коротко історію українських Визвольних Змагань та пояснює, чому українські студенти різко виступили проти російського большевицького поета Є. Євтушенка, який намагається приховувати правду про потоптання прав людини і народів у Совєтському Союзі. Авторка згадує про створення Комітету Діфенбейкера в обороні людських прав у СССР, закликає своїх однoшкільників цікавитися цими справами, писати листи до сенаторів і конгресменів, чинити моральний натиск на Москву. У другій статті Орися Каркоць інформує про найновіші арешти українських інтелектуалістів, розповідає про долю Чорновола, Світличного та ін. Ця сторінка мала великий відгомін між середньошкільниками.

Сенатор Гартке зрезиґнував із кандидатури на демократичну президентську номінацію

Мілвокі, Висконсин. — Сенатор Венс Гартке, один із кільканадцяти дотеперішніх демократичних кандидатів на президентську номінацію, зрезиґнував із дальшого кандидування, подаючи, як головну причину, неможливість покриття грошових коштів виборчої кампанії. Проголошуючи своє рішення про резиґнацію, сен. Гартке підтримав гаряче кандидатуру сен. Гюберта Г. Гомфрі у визначених на вівторок 4 квітня ц. р. правиборах у Висконсині. У правиборах в стейті Ню Гемпшир Гартке здобув усього три відсотки демократичних голосів і в правиборах на Флориді навіть не цілий один відсоток. Під час правиборів у Висконсині сен. Гюберт Гомфрі матиме тільки двох поважніших конкурентів — сен. Едмунда С. Москі із Мейну та губернатора Джорджа Воллеса з Алябами. Крім названих кандидуватимуть у Висконсині ще три демократичні кандидати: сен. Джордж МекҐоверн, сен. Генрі М. Джексон і посадник Ню Йорку Джон Ліндзі. Республіканці не ведуть на терені Висконсину активної виборчої кампанії. Головним кандидатом на номінацію з республіканського списка є през. Ричард М. Ніксон.

У Філядельфії створено мистецьку Фундацію ім. А. Кирилюка

Філядельфія (М.П.) — Майже два роки тому назад помер тут член Об'єднання Мистців Українців Америки, маляр Артемій Кирилюк. Тернистий був його життьовий шлях, як і багатьох українців. Походив із Волині, вчився в міській школі малярства у Варшаві, яку скінчив весною 1939-го р., перейшов тяжкі воєнні роки у Варшаві, Кракові, Коломиї, де був учителем у Промисловій школі, по війні в таборах у Західній Німеччині, потім добився до Канади, а по роках переїхав до Філядельфії. Працював, малював, брав участь у багатьох українських виставках, провадив скромне, ощадне життя самітника. Аж 20-го червня 1972-го року тяжка недуга рака перервала його життьовий шлях. Перед смертю розпорядився своїми ощадностями, а виконання тестаменту довірив трьом своїм товаришам - мистцям.

Після полагодження всіх справ у зв'язку з хворобою, шпиталем, смертю, похороном, виконавці, переказали згідно з його бажанням, 1000 дол. на Енциклопедію Українознавства, 500 дол. на його парохів, а зі залишеної решти ощадностей заснували „Мистецьку Фундацію ім. А. Кирилюка", під почесним протекторатом Архиєпископа Митрополита Мстислава. З Фундації будуть виділювані зворотні, безпроцентові позички на повне або частинне покриття коштів видань із українського плястичного мистецтва, з відповідним наддруком. Крім того, з Фундації має бути призначувана нагорода в сумі 100 дол. молодому мистцеві на кожній річній виставці ОМУА в Ню Йорку.

Фундацією господарить, під згаданим протекторатом, Кураторія з 5 осіб, праця яких не може бути оплачувана. Уже на цьогорічній виставці ОМУА (яка відкриється 26-го березня 1972 р. в Ню Йорку), буде вручена така нагорода. Відповідна комісія, яка призначатиме нагороду, складається з одного українського мистця, члена ОМУА — делеґованого Головною Управою ОМУА, та двох членів Кураторії.

Фонд УЗХ розпочав акцію допомоги

Ню Йорк (ПР). — Фонд Українського Золотого Хреста, який діє на терені ЗСА як Комітет Оборони й Допомоги Політв'язням в Україні вже від п'ятьох років, порозсилав листи на численні адреси українських свідомих громадян, щоб здобути більші фонди для своїх акцій допомоги в зв'язку з посиленим терором і арештуваннями діячів культури в Україні.

Фонд УЗХ почав свою акцію допомоги політв'язням в Україні кілька років тому, коли можливо й більшість української організованої громади не вірила в можливості допомоги жертвам жорстокої русифікаційної політики червоної Москви, й воліла байдуже приглядатися подіям в Україні. Тепер тут зовсім інші обставини й багато більше вирозуміння до подій в Україні та до потреби нашої активної й масової допомоги. Численні протестаційні листи проти нелюдського терору Москви в Україні до Президента ЗСА й секретаря Об'єднаних Націй та взагалі до совісти вільного світу, як теж маніфестації нашої молоді й старшого громадянства мусять сколихнути сумлінням світу й викликати реакцію на потоптання прав і свободи людини в червоній московській імперії. Та самі протести й маніфестації не вистачають. Тому Фонд УЗХ закликає всю нашу організовану й свідому громаду до посилення фондів для оборони й допомоги політв'язням в Україні. Потрібно поважних грошових засобів, щоб можна належно допомагати політв'язням в Україні в судах, в тюрмах і засланнях, як теж для допомоги їхнім родинам, яких з правила в Совєтській Україні переслідується, позбавляється державних помешкань і викидається з праці.

Фонд УЗХ звертається з гарячим апелем до всіх тих, що отримали від нього листи, щоб вони якнайшвидше допомогли своїми датками. Фонд УЗХ прохає і всіх тих, яких адрес він не мав і не міг вислати їм листів, щоб вони теж не залишалися позаду, а включилися до акції оборони й допомоги.

Датки просимо висилати на: Ukrainian Gold Cross, P.O. Box 4, Cooper Sta., New York, N.Y. 10003.

Філядельфійський деканат УПЦ у Великому Пості

Серед українського православного світу, особливо відзначуються Неділі Великого Посту, а то місіями, поминання померлих, громадною участю у св. сповіді тощо. А вже Перша Неділя Посту має спеціяльну назву „Неділя Православ'я". З розпорядження Консисторії, „Неділя Православ'я" присвячується нашій молоді, яка в той день повинна приступити громадно до сповіді і св. Причастя. На цю неділю також призначені спеціяльні збірки на потребу нашої Церкви.

У деканаті вирішено цим разом відбути „Неділю Православ'я" у парафії Норд Гемптоні 27-го лютого 1972 р., де парохом є митрофорний протоєрей о. Андрій Двораківський. Тоді ж вирішено після відзначення „Неділі Православ'я" відбути Деканальні Збори Духовенства і опісля перевести духовні вправи для всіх наших священиків.

„Неділю Православ'я" закінчено Посною Вечірнею, яку відправив о. митр. С. Біляк в сослуженні з тамошнім парохом і прибулим духовенством. При кінці вечірні о. декан у проповіді вияснив, чому саме в Православній Церкві відзначувано „Неділю Православ'я" і які події в історії Церкви були зв'язані з цим урочистим святом.

Вечірню в день „Неділі Православ'я" закінчено виносом ікон священиками, що перейшли з іконами на руках по церкві і повернули назад до престола. На другий день 28-го лютого о десятій тридцять рано почалася деканальна конференція у парафіяльній церкві в Норд Гемптоні, Пенсильвенія, яка своїм виглядом, чистотою і прекрасною орнаментикою радувала усіх приявних священиків.

Церква в парафії Норд Гемптоні не нова, а парафія зорганізована ще в 1921 р., і вона надто обмежена фінансовими можливостями. На щастя дістала талановитого маляра, який мав хист і смак і оформив її у мистецький омофор якнайкращою справою при малювані справою при малюванні церкви це орнаментика. Ця орнаментика виступає дуже гарно на тлі стін церковці, вимальованої в пастелевих кольорах. Те саме можна сказати й про ікони. Живучість добре дібраних кольорів, оживляють образи та орнаменти усієї церкви. Образи відповідають вповні українсько - візантійському стилеві. Обличчя святих м'які, теплі й привабливі, не так, як це буває у візантійському іконописі російського стилю. Очолює церковцю образ над головним вівтарем, ікона Матери Божої в тих же кольорах, які вповні гармонізують з орнаментикою.

Мистець — Борис Макаренко, який відновлював цю церковцю, ніодною рисою не оскорбив старих ікон, а виконав усе по-мистецьки. Треба йому признати, що дав він добру фарбу і позолоту, яка хоч минуло вже майже два роки, вся церковця виглядає свіжою, як би вчора була мальована і виграє своєю кольоритністю і приваблює.

Іконостас різьблений Миколою Барвінчаком з Майнерсвілу, Па., ввесь виконаний з артисничним смаком. Іконостав ніжно уформований з артистичним смаком. стіною парафіян від священика, бо просвічується ніжними різьбами і милує око глядача. Відносно укладу Іконостас ніжно уформова- образів дещо відмінний від нашого традиційного. На вісім образів, які мали б подати важливіші події з життя Ісуса Христа, віддано цій цілі тільки три, а решта п'ять представляють нам важливіші події з життя Матери Божої, починаючи від Благовіщення, а кінчаючи на Успінію Пр. Богородиці, якій присвячено цей храм. Можливо мистець взяв під увагу і тому першенство в декорації віддав Богородиці. Та це не міняє речі. В цілому Іконостас прекрасний, робота дрібна, ніжна і тим вартісна.

При церкві є теж добре зорганізований церковний хор, який має 35 членів, його очолює син пароха о. Андрія Двораківського, Володимир. Заслуга тут теж панотця Андрія, який адмініструє тут від 1961-го року, а теж і побожних парафіян, що підтримують свого пароха. Отець митроф. Андрій має теж свої заслуги і на ширшому полі, бо вже здавна цікавився церковною музикою, тож набув великого досвіду, який теж зумів використати для добра Церкви. Отець митр. Двораківський видав теж багато партитур на церковні співи, правда, циклостилем, але в гарній формі, видаючи те що найкраще з найкращих. Його видання можна в кожний час набути в о. пароха.

Церковний хор під проводом диригента Володимира Двораківський також випустив дві платівки, себто цілу Службу Божу англійською мовою. Зараз іде підготова награти таку Службу українською мовою. Звичайно, нашим обов'язком піти назустріч добрій волі і їх розкупити.

Деканальний з'їзд відбувся в тому порядку, як о декан приготовив. Приявними були отці митрофорні: С. Біляк, О. Мицик, А. Двораківський, Впр. отці Евстахій Щадинський, Н. Столярчук, М. Борисенко, Л. Куберський, Ан. Яковченко і О. Угорчак.

Наради почато відчитанням протоколу 28-го лютого в понеділок о 10.30 рано відчитанням попереднього протоколу секретарем о. Борисенком, який одноголосно прийнято. Першою точкою була справа підсилення акції в організації Відділів молоді. Звичайно це компетенція Централі Ліги Молоді, але віддаль українських парафій спричинює великі кошти для обслуги і підбору нових членів і тому краще було б, якщо б могли мати цей нагляд усі декани; тому вирішено просити централю Ліги уділити деканам, віддаленим від Централі Ліги осередкам, щоб ту ролю могли виконувати декани для підсилення акції і збільшення членства цих юних організацій.

Опісля пригадано теж про розподіл місій на парафії деканату, як це було умовлено в попередній конференції. Фінансовий звіт подав присутнім о. митр. О. Мицик. Загального приходу було 755.24 дол. Витрачено 157.14 дол. На 1972-ий рік залишився баланс 558.27 дол., що теж прийнято до відома. Відносно з'їзду вівтарних хлопців, то цей з'їзд мав би відбутися в будинках Пенсильвенія Мілітері Офіс, 26-го, 27, 28 червня. Відповідь від тамошнього уряду ще не прийшла, але трудноців тут, мабуть, не буде жадних. Оплата від хлопців — 10 дол. від особи, від священиків — 15 дол. денно.

Вирішено також підібрати відповідних лекторів для інструкцій, а також будуть старатися дістати лектора лікаря, який мав би познайомити молодь про шкідливість наркотиків. Запропоновано віднестися до о. митр. Лаврика, щоб по-можливості приготовив невеличку програму музичного концерту з вівтарних хлопчиків. В цій справі має переговорити з о. Лавриком о. Андрій Двораківський.

Обговорювано справу відзначення „Дня Православного Священика". З огляду на біжучість інших справ вирішено „День Православного Священика" перенести на другу неділю по Зелених Святах. А що деканат обтяжений іншими урочистостями, вирішено, щоб кожна парафія відбула це торжество у себе. Кожний парох має відправити у своїй парафії молебень в намірені духовенства і сказати відповідну науку до парафіян. Коли б щось змінилося, то можливо над цією справою можна буде застановитися і ще вирішити на наступних конференціях.

Отець митрофорний С. Біляк повідомив приявних священиків, що в Баунд Бруку створився ювілейний комітет, щоб відзначити тридцятьлітній ювілей Владики Митрополита, на що запрошує деканат усе своє духовенство. Програма цього ювілею почнеться Богослуженням в церкві, молебнем в намірені ювілята. Опісля бенкет з концертовою програмою. Вступ на бенкет 10 дол. від особи. Розсилатиметься також ковертки до всіх парафій нашої Церкви, щоб зібрати ювілейну пожертву в користь ювілята.

В Осередку нашої Церкви постав комітет для розбудови Осередку і до того комітету ввійшли, як почесний голова Архієпископ Марко, заступник митр. Омелян Мицик, секретар митр. Форостій, член Всеволод Саленко і всі декани нашої Митрополії. В акцію переведення збірки мають включитися всі священики і використати на Великопосні Місії і всякі імпрези, які будуть готуватися по парохіях з різних нагод. Першу спробу такої акції переведено нашим деканатом і членом комісії розбудови мастку в Баунд Бруку о. О. Мициком в парафії Нордгемптоні. Були поголоски, що вірні прийняли зичливо апель до вірних в цій справі. Деякі парафіяни мали зголоситися з своїми пожертвами, однак скільки, в якій мірі й висоті покищо невідомо. Це вже мусить зробити сам парох, щоб збалянсувати, що принесли щирі і сердечні заклики наших духовників. Зрештою віра ламає скелі. Можна сподіватися, що подібна акція буде продовжуватися па Великопосних місіях по всіх парафіях. Деканальну конференцію закінчено о четвертій годині по полудні, 28-го лютого 1972 р.

Тої ж днини після деканальної конференції почалися духавні вправи для нашого духовенства. Свої духовні науки подавали два священики: декан о. С. Біляк і о. М. Угорчак. Виголошено до приявних священиків біля дванадцять наук. А крім цього були й духовні читання: Наслідування Ісуса Христа Кемпійського Томи і Обожнювання людини, митр. Іларіона.

Приміщенням священиків протягом трьох днів зайнялися парох о. Андрій Двораківський і Сестрицтво, яке зайнялося харчуванням і нічлігами для священиків. Духовні вправи закінчилися в середу 1-го березня о 12 год. по полудні. У вівторок 29-го лютого була загальна сповідь для духовенства, увечорі. В середу була відправлена Літургія Преждеосвящених Дарів і спільне св. Причастя. Після Літургії відправлено Литію в намірені покійного Митрополита Івана і відспіванням Вічная Пам'ять закінчено наші духовні вправи.

Після Богослужень о. керівник духовних вправ мав ще одну науку про сакральну єдність священика з Богом, подякував духовенству за участь, а о. митр. С. Білякові за духовну поміч, а також усім приявним священикам, що терпеливо вислухали всі науки і оновилися Божою благодаттю на користь своїх душ.

Щира подяка належиться теж о. парохові митр. Андрієві Двораківському і паніматці, які зустріли нас з правдивою українською гостинністю і зробили все, що було потрібне, щоб їхні гості були задоволені. Не меншу подяку складаю парафіяльному урядові і Сестрицтву на чолі з Паранею Білик, що взяли на себе усі турботи, щоб утримати і задовольнити своїх духовних гостей.

Поширювання дитячої літератури між наших дітей в українознавчих школах не є особистою справою авторів, а великою і відповідальною й громадською працею для добра наших дітей. Якщо цього не розуміємо чи не хочемо розуміти, то й не диво, що наші школи українознавства кінчають національним банкрутством.

М. Погідний

Річні Загальні Збори 301-го Відділу УНСоюзу ім. Дмитра Вітовського в Чикаго, Ілл.

Річні загальні збори вище згаданого Відділу відбулися 27-го лютого ц. р. в залі парафіяльного будинку, св. Рівноапостольного князя Володимира в Чикаго, Ілл. о год. 12-ій по пол. Збори відкрив голова Відділу проф. Василь Іващук. Подав ш и програму зборів, попросив присутніх одно хвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих (на протязі минулого року), трьох членів нашого Відділу і головного касира Головної Управи УНС Петра Пуцила. Програму загальних зборів прийнято без змін, а на Президію зборів обрано одноголосно. — С. Мацкевича на голову а Т. Марцинюка на секретаря.

По відчитанні протоколу з минулорічних загальних зборів і звітах Управи Відділу та Контрольної комісії, Управі дано вотум довір'я, з подякою за виконання праці в минулому році.

Отець Петро Барвінов, подав пропозицію щоб Управу 301-го Відділу залишити у тому самому складі, яка була в минулому році. Цю пропозицію прийнято, Управу одноголосно перевибрано у такому складі: Проф. Василь Іващук — голова, Онисим Врублівський — заступник голови, Петро Врублівський — фінансовий секретар а Марійка Іващук — рекордовий секретар. Контрольна комісія: Юрій Паславський — голова, а С. Мацкевич і Л. Струк — члени Контрольної комісії.

У внесках і побажаннях забирали слово: Проф. В. Іващук, о. П. Барвінов, Ю. Паславський, Н. Ткачинський, С. Мацкевич, Л. Струк і М. Марцинюк. По дискусії рішено щоб наш Відділ, з фонду членських внесків вислав: Для УКК 15 дол., УДКА 15 дол., Бібліотеці ім. Е. Дирксона 10 дол., УВУ 10 дол., Управі парафії св. Володимира (за приміщення) 25 дол., на закуп мастку через Консисторію УПЦ в ЗСА 100 дол. і на Гарвардський університет 100 дол.

Цей Відділ не є такий великий, бо на останніх зборах мав 172 членів, але той Відділ проявляє активну працю у громаді нашого міста.

301-ий Відділ УНС зорганізовано 7-го березня 1914-го року, завдяки ініціяторам: Іванові Мотлюкові, Прокопові Пацлавському, Теодорові Кашинському, Іванові Савчукові, Василеві Мельникові, Прокопові Ковалеві, Тадеєві Мищукові, Ількові Сеціморборському, Іванові Василишинові, Прокопові Зарембі, Іванові Спилеві і Стефанові Шумському. (всі вони вже не живуть). Той Відділ, на засновуючих зборах був названий „Братством св. Димитрія" і ця назва затрималася аж до 1927-го р. На річних загальних зборах того Відділу 1927-го р. на пропозицію І. Савчука і Л. Доманчука, назву св. Димитрія змінено на назву „Т-ва Дмитра Вітовського", яка залишилася по сьогоднішній день.

На протязі тих довгих років, головами того Відділу було, багато осіб, деякі по одній каденції, деякі по декілька каденцій, а дехто, як проф. Василь Іващук, 22 роки безперемінно, почавши з 1950-го р. аж по сьогоднішній день, все переобираний на голову 30-го Відділу УНС. Також фінансовий секретар, Петро Врублівський від 1957-го р. є фінансовим секретарем того Відділу.

Усім тим людям треба дати велике признання за їхню працю і навіть дуже плідну як для УНС, так і громадського життя на нашому терені.

Т. Марцинюк

Пам'яті Степанії Борецької

Перша субота цьогорічного березня ще була під знаком зимного подиху недавнього снігу, що покрив Філядельфію. Із церкви св. о. Миколая виїхало похоронне авто, а вслід за ним довжелезним ланцюгом авто за автом. Напрям: Українське кладовище на Факс Чейзі.

Затихли останні слова співу „Вічная Пам'ять" і на табличку на домовині з написом: „Степанія Борецька 1901 — 1972" — спадали з рук друзів, приятелів та знайомих квіти. На ці квіти впали теж осиротілі сльози двох синів, а ясне сонце приголубило ці сльози і їх озолотило...

Учасники похорону знову зустрілись на традиційних поминках, тоді прийшов час ще раз пригадати, хто це була Покійна і яку ролю вона відіграла на землі. Вона — була однією з мільйонів матерів українок, яких ім'я не блищить на зовні, але яких ім'я стало правдивим самоцвітом в історії існування нашої нації. Це ті тихі матері, які своєю посвятою, любов'ю і прив'язанням засівають у серця своїх дітей зерно любови до Рідного Краю, а коли це зерно зародить то вони вважають, щоб урожай не пропав. Покійна мала потіху зі своїх синів. Старший Олександер став українським підприємцем, а молодший Методій — відомий інженер, громадський діяч, співпрацівник „Свободи". Покійна мала теж потіху зі своїх внуків, любила їх, цікавилась ними і через те здобула в них велику пошану. У житті Покійної знаходимо гарний приклад на гармонійне співжиття генерацій між собою, які все були разом і себе взаємно розуміли. І хоча нині для них вже неможливо стало бути фізично разом, то спільні молитви з'єднують їх раз на завжди.

Д-р Юрій Рибак

Бронкс у 80-річчя Первоієрарха

У лютому українська спільнота торжественно відзначила день уродин Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа Сліпого, якому саме в дні 17-го лютого ц. р. саме сповнилось 80 літ його трудолюбивого життя. Заstarанням 82-го Відділу СУА громадянство Бронксу долучило також і свій поклін.

У неділю 27-го лютого ц. р. в церкві св. Покрови на Бронксі була відправлена в намірені Ювілята торжественна Служба Божа, в якій взяло участь велике число вірних. Усі спільно заносили гарячі молитви до стіп Всевишнього і численно пвиступали до св. Причастя,, за здоров'я Владики і здійснення його великих задумів.

Після Служби Божої, в церковній залі відбулася мистецька програма. Голова 92-го Відділу СУА, Софія Раковська,, привітала голову Окружної Ради СУА п-і О. Кіршак і всіх присутніх делеґаток і делеґатів церковних і громадських організацій. Пані І. Іванчишин, яка керувала програмою, у вступному слові, підкреслила значення цього радісного свята. І в намірені Їх Блаженства понеслась молитва після „Отче наш", яку виконав октет 82-го Відділу під дириґентурою п-і Е. Лисько. Найменші члени Дитячого Гуртка Книголюбів: Х. Гонко, А. Василишин, і И. Гайда привітали Верховного Архиєпископа віршем „Поклін Владиці", а члени Юного Гуртка Книголюбів: М. Іванчишин, Л. Стасів, Л. Гошовська, Р. Іванчишин, В. Миськів і Р. Гошовський виконали вірші Л. Храпливої і О. Гасцької.

Головний радний „Провидіння" Михайло Клецор у промові накреслив життьовий шлях Ювілята, а зокрема його незломну поставу і вірність католицькій Церкві в часі „хресної дороги" на Сибірі. На закінчення порівняв нашого Блаженнішого до біблійного Мойсея, якого нам післало Боже Провидіння, щоб у тяжкі часи для нашої Церкви і народу часи, був для нас Пастирем і Батьком.

Вірш Р. Завадовича прорецитували п-і С. Раковська і п-і І. Іванчишин. Ігумен манастиря ЧСВВ, у Глен Ков о. О. Гавкалюк виголосив заключне слово про Владику. Святочну програму закінчив октет піснею І. Соневицького,, яку присутні вислухали, стоячи. На пропозицію п-і І. Іванчишин усі відспівали пісню-молитву в намірені Верховного Архипастиря і нашого народу „О спомагай нас Діво Маріє". Многоліттям для Ювілята закінчено свято.

Ініціяторкою цього свята була культурно-освітня референтка п-і І. Іванчишин, яка спільно з п-і Н. Клецор підготовили програму. Під час свята сцена була прикрашена вишивками, квітами і портретом Владики, який виконала мисткиня Софія Петеш з Пассейку.

Мирослава Савчак
пресова референтка

Міннеаполіс у 80-річчя Архиєпископа Йосифа

Ще далеко перед святкуваннями зорганізовано Комітет Кард. Сліпого, в склад якого увійшли представники всіх місцевих товариств та організацій. Почесним головою Комітету вибрано о. шамб. д-ра Ст. Кнапа, пароха церкви св. Константина і членів: п-і Чуру Доротею, панів Давидовича, Ванаша, проф. Петришака, Домбровського, Артема, очолив — інж. Смулка Роман. Комітет взявся із запалом до роботи.

20-го лютого 1972 відправлено св. Літургію. Відправляли о. пралат Дмитришин з Мюнхену і місцевий парох о. д-р Кнап. Хор під проводом інж. Карп'яка відспівав Боже Великий, Многолітствіє Кир Йосифу та пару інших пісень, підібраних до хвилини. Отець Кнап представив заслуги нашого Кардинала і заслуги Церкви в обороні нашого народу. Цілу скалю проблем нашої церкви, її помісности, цілей і завдань порушили два дальші доповідачі, т. є. проф. Петришак і Всеч. о. Федишак. Їхні доповіді вияснили теперішню проблематику нашого церковного життя. Зі сольовими точками під акомпаньямент Олени Карп'як виступила Слава Галлягер-Павлишин. З деклямацією виступив школяр А. Татарин. Два фортепіянові соля виконали студентки Музичної Школи Мек Філ: Леся Кучварська і Мартуся Пакуляк. Наприкінці хор відспівав „Боже Великий" та „Хорал" О. Нижанківського.

І в збірці на фонд „Церква в потребі" Міннеаполіс не остане по заді. Вона вже закінчується.

Василь Пакуляк,
прес реф. Відділу УКК на Міннесоту

БУКСИР ПРИБЕРЕЖНОЇ ОХОРОНИ ПРИТЯГНУВ до порту в Бостоні велетенський танкер „Пемброк", який потерпів був аварію за 50 миль від Кейпу Код. Танкер належить до компанії „Тексако".

Незабутній вечір „Незабудьок"

„Традиційні Карнавалові Вечерниці з Презентацією Дебютанток", влаштовані рік - річно Гуртком Пласт-Прияту при Пластовій Станиці в Нюарку, Н. Дж., відбулися цього року 5-го лютого. Переважаюча більшість дебютанток — це пластунки з гуртка „Незабудьки", 20-го Куреня Юначок ім. Марти Борецької.

Це вже 18-ий раз наша Станиця впроваджує в товариське життя групу юначок - дебютанток, і виглядає, що зацікавлення громадянства такою подією не слабне: вечерниці Пласт-Прияту завжди втішаються великою фреквенцією гостей, що тепло вітають появу дебютанток. Не інакше було й цього року. Приємною новістю треба вважати все більшу участь молоді в цій традиційній імпрезі.

Як у минулих роках, душею підготови вечерниць і, зокрема, дебюту була й цим разом п-і Августина Хомова. Вся Управа Гуртка Пласт - Прияту, очолювана Антоном Тимкевичем, щиро потрудилась, щоб дебют „Незабудьок" був для них справді незабутнім переживанням. Проте слід відзначити окремо працю імпрезового референта, Мирона Возняка та щирого приятеля пластової молоді, Ярослава Яворського.

Представляв дебютанток станичний, пл. сен. Володимир Воловодюк, вказуючи на відрадний факт, що презентовані ним юначки — крім своїх шкільних та пластових обов'язків — проявляють діяльність теж і в інших ділянках українського організованого життя: у відбиванковій ланці „Чорноморської Січі", в дівочому хорі „Євшан Зілля" чи в церковному хорі, в танцювальні групі „Лиман", або навчаються в музичних школах. Майже всі цьогорічні дебютантки — це абсольвентки Школи Українознавства, декілька з них готуються до кінцевих іспитів.

До приємного настрою на вечерницях причинилась значною мірою оркестра Богдана Гірняка.

Чистий прибуток з імпрези збільшив фонд, призначений на придбання більшої домівки Станиці, конечної з уваги на чисельний ріст її членства.

Б. Б.

У культурному центрі українців Канади

Фрагмент з офіційного відкриття нового приміщення Осередку Української Культури й Освіти. Зліва: заступник голови Дирекції Володимир Климків (з мікрофоном), сенатор Павло Юзик (у центрі) — довголітній голова Дирекції; д-р Ярослав Розумний (останній справа) — голова Дирекції. Біля д-ра Розумного: Мері Елізабет Беср — заступник міністра справ туризму й культури в Манітобі.

Ще в жовтні минулого року відбулося офіційне відкриття нового приміщення Осередку Української Культури й Освіти у Вінніпегу, точніше відкриття лише одного поверху, призначеного для бібліотеки. Два інші поверхи — музей і картина галерія — на той час були ще в стані суцільної руїни. Відкриття було приспішене з уваги на Конгрес Українців Канади, що саме тоді відбувався у Вінніпегу й багато людей - учасників Конгресу з-поза Вінніпегу могли завітати до Осередку й бути учасниками офіційної церемонії.

Велика праця в бібліотеці — об'єднання малих кімнат в одну велику залю, будування полиць малювання стін, вкладання килимів, тощо — була виконана людьми доброї волі. Протягом восьми місяців — від лютого до жовтня 1971-го р. — 60 осіб вкладали поверх 1,000 годин важкої праці без ніякої винагороди.

Відкриття пройшло святково. Проте, як завжди, після свята приходить важкий робочий день. Усі речі, перевезені із старого, дуже тісного приміщення стояли в пачках. Більшість з них ще ніколи не були розпаковані з уваги на брак площі. Близько 15 тисяч книг, тисячі журналів, численні музейні експонати, картини, скульптурні праці, архіви — все ждало на впорядкування: на людей, які знали б, що й до чого. Один поверх — музей — уже з поваленими внутрішніми стінами чекав мозольних долонь. Дирекція Осередку, вичерпавши майже до кінця свої скромні фонди, стала перед неабиякою проблемою. Розпочалися наполегливі заходи одержати від канадійського уряду дотацію на „Вінтер Воркс Проджект", яким завідував „Мен Павер".

Після докладної інспекції солідно проробленої праці в бібліотеці, „Мен Павер" приділив Осередкові дотацію на суму $ 45,000. „Вінтер Воркс Проджект" — це своєрідна допомога безробітним на час зимового сезону. Таким чином в Осередку постійно працює тепер 15 кваліфікованих робітників, яких оплачує уряд. Люди працюють наполегливо й з посвятою. Робота кипить. Будується музей каталогуються книги й журнали впорядковують архіви та канцелярія. Проте всі потрібні для праці матеріяли Осередок мусить купувати за власні гроші. Для цієї цілі створено комітет Будівельного Фонду, який прикладає багато зусиль щоб роздобути потрібні гроші. Крім інших заходів, запроєктовано льотерію. Продаж квитків уже розпочалася. Комітет повинен продати 1,000 квитків по 50.00 дол. кожен. Незабаром почнеться розігравка. Кожного тижня впродовж року щасливі виграватимуть по 500.00 дол., а в останньому 52-му тижні хтось виграє гарну річ, вартости близько 3,000 дол. Адміністрація Осередку розіслала частину квитків своїм членам, а решту ласкаво пропонує зацікавленим членам українського суспільства, кому дорога справа збереження і розвитку української культури Наша адреса: Ukrainian Cultural and Educational Centre, P.O. Box 722, Winnipeg, Man., Canada.

Недавно Осередок видав книжку „З піснею через світ". Це спогади Олександра Кошиця про подорож Української Республіканської Капелі по Европі. Книжку опрацював д-р Павло Маценко на базі Щоденника нашого славного композитора й дириґента Олександра Кошиця. Книжка коштує дол. 2.50. Дохід з розпродажу також призначений на розбудову Осередку. Дирекція робить пляни, щоб після завершення всіх праць, в Осередку Української Культури й Освіти постійно працювало принаймні двох кваліфікованих людей. Робляться заходи, щоб на цю ціль одержати фонди від канадійського уряду. Але уряд дасть допомогу лише тоді, коли українська громадськість сама проявить зацікавлення й бажання, щоб український культурний центр у Канаді розвивався.

У Канаді є дуже великий відсоток українців, які дорожать справами української культури. Дирекція Осередку звертається до цих людей із закликом об'єднатися по своїх містах у Товариства Прихильників Осередку Української Культури й Освіти. Завданням цих товариств було б роздобувати на місцях вартісні експонати й книги для Осередку, популяризувати ідею збереження та розвитку української культури й фінасово допомагати Осередкові, щоб він міг гідно репрезентувати українську культуру в Канаді.

Н. Н.

Зустріч Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів

5-го лютого б. р. відсвяткувало Об'єднання Українських Ветеринарійних Лікарів у Чикаго традиційну ялинку в залях „Левів". Численно зібрані члени Об'єднання, переважно з дружинами, на тлі ялинки і під звуки чудових колядок, засіли до спільної трапези, щоб спожити святочну вечерю. Гостей привітав голова Об'єднання п. Б. Ткачук та передав дальший провід п. В. Поміркові, і він попросив п. П. Сеницю провести молитву. На святочному столі знайшлися кутя, узвар, борщ, голубці і солодке.

П. Ю. Свищук відчитав настроєвий спомин, а М. Тимяк віддеклямував препрекрасний різдвяний вірш Б. Лепкого „На свят вечір". Наприкінці вечері, після звичаю, відчитали на переміну п. Помірко і п. Тимяк свої сатиричні вірші. Багато членів Об'єднання віднайшли в тих віршах себе і ніби у викривленому дзеркалі свої характеристичні прикмети. Багато з цього приводу було сміху і радости, пам'ятаючи, що сатира б'є, сатира вчить, але сатира й веселить.

Відтак Б. Ткачук відчитав уривки листів колег з Америки і Канади, які з захопленням висловлювалися про відбутий в минулому році з'їзд. Він також накреслив п. Ткачук постать нашого колеги бл. п. Б. Климкова, що загинув на Сибірі.

Улаштуванням святочної вечері зайнялись дружини членів Об'єднання на чолі з п-і О. Ткачук, яким сердечно подякувано за труд. Музичне тло колядок улаштував п. М. Тимяк, а організаційний референт п. І. Рудавський провадив буфет власним коштом.

На вечері панувала родинна атмосфера і щира українська сердечність.

Д-р Микола Тимяк

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ в НЮ ЙОРКУ
з глибоким жалем повідомляє,
що в неділю, 26-го березня 1972 року
відійшов у Вічність його довголітній член

бл. п.

МИХАЙЛО ТУРЯНСЬКИЙ

ПОХОРОН — в четвер, 30-го березня 1972 р. о год. 9:30 ранку з Української Католицької Церкви св. Юра в Ню Йорку, на цвинтар Кальварія.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Дружині і Родині щирі вислови співчуття складають

ЧЛЕНИ і ДИРЕКЦІЯ
Українського Інституту Америки

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що з Волі Всевишнього відійшов у Вічність
дня 20-го березня 1972 р. в Рогатині в Зах. Україні,
по короткій і важкій недузі на 53-му році життя,
перебувши 8 років заслання на Сибірі

о. МАРКІЯН МИКИТКА

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА була відправлена в Катедрі св. о. Миколая дня 22-го березня ц. р., а в сорокoвий день смерти буде відправлена 29-го КВІТНЯ 1972 р. о год. 8-ій рано в тій самій Катедрі у Чикаго.

Горем прибита —

РОДИНА
в Україні, Польщі і Америці

Український Літературно-Мистецький Клюб
Ню Йорк 149-2 ...

● З Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 31 березня відбудеться там Авторський Вечір Алли Косовської і Володимира Біляєва. Вступне слово: Оксана Керч. У музичній частині виступлять студенти кляси УМІ проф. Евгенії Курилович-Чапельської — Леся Кіцюк і Зоя Шеметило — фортепіян. Початок о год. 7.30 веч.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що 27-го березня 1972 року відійшов у Вічність на 83-му році життя
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК і БАТЬКО

бл. п.

ЯКІВ ПАРАХОНЯК

учасник Визвольних Змагань.

ПАНАХИДА буде відправлена в понеділок, 3-го квітня ц. р. о год. 8:30 веч. у Brennan Funeral Home, 858 N. 22nd Street, Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 4-го квітня 1972 р. о год. 10-ій ранку з церкви св. о. Миколая при 24-ій вул. і Поплар вул. на католицький цвинтар у Факс Чейс.

В глибокому смутку:

ГАЛИНА — дружина
СЛАВА РУБЕЛЬ — донька
ЯРОСЛАВ — зять
та ближча і дальша Родина

ВІСТІ З ТОРОНТА

Ред. І. Кедрин-Рудницький у Торонто. Заходами Спілки Українських Журналістів Канади відбулася в суботу 26-го лютого ц. р. дуже цікава й на актуальні теми доповідь громадського і політичного діяча-журналіста, ред. Івана Кедрина-Рудницького - голови Спілки Журналістів Америки. Тема доповіді: „Дещо про Америку й американських українців" та особа доповідача стягнули поважне число членів СУЖК і гостей. Вечіркою, яка відбувалась у формі товариської зустрічі, проводив заступник голови СУЖК інж. А. Івахнюк. Під час запитів й дискусії, власниця „Баби Пойнт Голл" п-і Зазуляк гостила присутніх кавою і солодким. Активна участь в дискусії, та порушені у ній справи підказують про частіше влаштовування подібних зустрічей. Перед доповіддю Управа СУЖК відбула з І. Кедрином спільне засідання, на якому обговорено цілий ряд справ; які відносяться до видавання спільного журналу, з'їзду, та тіснішої співпраці обох Спілок Журналістів Америки і Канади.

Ред. І. Кедрин взяв також участь у засіданні Головної Управи Братства кол. вояків І УД УНА у Торонто де, під головуванням голови Головної Управи д-ра М. Малецького нараджувались над справами комбатантського журналу „Вісті Комбатанта". Радіовисильня „Прометей" перевела з І. Кедрином інтерв'ю, поставивши йому низку запитів на актуальні українські події й проблеми.

Концерт піяністки Галі Безхлібник. В авдиторії Бікфорд Гайскул, відбувся, 30-го січня ц. р. перший індивідуальний концерт 18-ть літньої піяністки, учениці кляси фортепіяну проф. Марти Кривців-Барабаш, при Музичному Інституті ім. Лисенка в Торонто, талановитої Галі Безхлібник. На програму цього вдалого концерту молодої піяністки складалися твори: Бетговена-Соната оп. 13. (патетична) І і ІІ-ої частини, Шопен-Ноктюрн оп. 9, ч.1, Шуберт-Експромт, оп. 90, ч. 2, Ґрім-Концерт а-моль, перша частина, Довженко-Дума, Косенко-Ріґодон і Куранта Бриль - Закарпатські мелодії. Галя почала розвивати свої музичні здібності вже в 5 році життя. Від довшого часу акомпанює дівочому хорові СУМ „Діброва", брала участь у музичному павільйоні Канадійської вистави, а на концерті Українського Музичного Фестивалю в Торонто, здобула найвищі оцінки і ряд золотих медаль. У концеті взяло участь поважне число любителів музики, які щедро нагороджували молоду піяністку і її учительку проф. Марту Барабаш рясними оплесками, та чудовими китицями рож.

Ювілейна академія. Торонтонська Єпархія під проводом Владики Кир Ізидора, торжественно відзначила 27-го лютого ц. р. у найбільшій залі Торонто Мессей Голл, 80-річчя народження Первоєрарха і Голови Української Католицької Церкви — Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа, святочною академією.

Академію відкрив д-р Ю. Пелех, а в мистецькій частині, брали участь: Мішаний хор Свято-Миколаївської церкви в супроводі Струнної Оркестри Музичного Інституту ім. Лисенка під дириґентурою проф. І. Коваліва, Дівочий хор „Веснівка" під проводом Квітки Зорич-Кондрацької, при фортепіяновому супроводі Зені Кушпети, та чоловічий і дівочий хори „Прометей" і „Діброва" Осередку СУМ під мистецьким керівництвом мґ-ра В. Кардаша. Студентки: Христя Темник, Христя Яріш, Іванка Майк і Галя Наконечна виконали рецитацію Р. Завадовича „Владика Нескорених" присвячену Кир Йосифові у 80-ті роковини народження, у підготові В. Довганюка. Преосвященний Владика Кир Ізидор виголосив промову. Ювілейна академія, була великим виявом пошани й любови для свого Духовного і Національного Провідника. У ранніх годинах в усіх церквах Торонто відправлялися Благодарственні Служби Божі у намірені Ювілята, а в церкві св. Миколая в сослуженні духовенства Преосвященний Владика Кир Ізидор, відправив Службу Божу, та виголосив духовну проповідь. У навечер'я святкувань, на українських радіопрограмах були виступи присвячені Їх Блаженству. Українське Торонто, торжественно і з пошаною відзначило цей великий Ювілей.

Ґрадуаційний бенкет і баль. Український Студентський Клюб при Торонтонському університеті влаштував 18-го лютого ц. р. ґрадуаційний бенкет і баль в університетській залі „Гарт Гауз". Понад 300 осіб, узяли участь у вечорі. Господарем бенкету був Тарас Баб'як. Наші студенти гарно і дбайливо підготовили імпрезу, що проводилась українською мовою, за виїмком промови міністра Манітоби Б. Ганущака, який виголошував її українською і англійською мовами. За почесним столом були члени Управи Студентського Клюбу, представники організацій і духовні отці. Вечірку-бенкет відкрив молитвою митр. закрив молитвою о. протопротоієрей М. Боднарчук, а пресвітер І. Сиротинський. Слово-привіт виголосив голова Студентського Клюбу, Данило Садовий, та голова Союзу Українського Студенства Канади, Марко Бойчун. Від ґрадуантів, яких було 32, слово сказала Галина Ковальська. В заступстві голови КУК інж. Б. Максимця, ґрадуантів привітав і представив проф. Ю. Даревич. Міністер Освіти Манітоби, якого представила Ірка Окіпнюк, виголосив у двох мовах актуальну промову. По закінченні бенкету відбувався баль. Цьорічними відзначеними ґрадуантами були: Олександра Бабій, Ірина Біланюк, Юрій Божик, Маруся Бородач, Андрій Веретельник, Юрій Гарапа, Віра Голіяд, Ярослав Григорський, Петро Деркач, Ярослав Дідюк, Віктор Духнай, Марія Запутович, Галина Ковальська, Марта Кривоніс, Браєн Кер, Марія Лучків, Юрій Микитин, Анна Ніновська, Мирослав Петрів, Галя Побігун, Ірина Рибак, Данило Садовий, Леся Сидор Ресрсон, Марта Скаб, Оксана Темник, Таруся Топорницька, Христина Туркевич, Христина Турчиняк, Дарія Ципалюк і Марійка Штельма.

Признання для кралі Української преси і радіо. У числі 72, з 8-го лютого ц. р. торонтонський щоденник „Сан" помістив велику знімку Ярці Буки, з шарфою кралі Української Преси і Радіо, назвавши її „Тудейс Саншайн Герл". Як відомо студентка учительського коледжу Ярця Бука, яка була кандидаткою „Свободи" на Равті Української Преси і Радіо 1972 р. була обрана її Кралею на 1972 р.

Проголошення конкурсу. Катедра св. Володимира в Торонто (греко - православна) проголосила конкурс на мистецьке відновлення катедри. У проєкт внутрішнього відновлення входять наступні праці: загальне відмалювання нутра катедри, та іконостасу, Перезолочення усіх теперішніх різьб і фону ікон, відновлення вікон та лавок. Комісія відновлення катедри приймає кошториси і проєкти мистців контракторів, до 31-го березня ц. р. Пляни, фотографії і специфікації для вироблення проєкту і кошторису, всі заінтересовані, можуть звертатися на адресу катедри. Велика православна громада робить всі заходи, щоб катедру відновити якнайкраще.

В. Дідюк

Будуємо Православну Святиню на „Верховині"

З благословення Преосвященного Мстислава — Митрополита Української Православної Церкви в ЗСА, в цьому році розпочнеться будівництво. П р а вославної церкви св. Апостолів Петра і Павла, на оселі УРС „Верховина", за ідеєю мистця Надії Сомко, а деталі проєкту розроблені інж. І. Жуковським.

Проєкт є витриманий в українському національному стилі козацького барокко, в якому будувались святі православні храми Божі, за часів гетьманів Богдана Хмельницького та Івана Мазепи.

Для воздвиження цієї слави і святині Творцеві, в Ню Йорку створено Будівельний Комітет, головою якого є новообраний член член Консисторії нашої Церкви інж. В. Саленко, секретарем В. Барка, фінансовим референтом М. Чорний, скарбником проф. Манайло, церковним старостою А. Журавель та інж. Кулішенко і архітект Жуковський — члени Будівельного Комітету. Контрольна Комісія: інж. В. Кулішенко — голова, о. протоієрей С. Непріль д-р Д. Лепкий. Фінансовий референт п. М. Чорний, на плечі якого падає тягар збору грошей сказав нам, що: „Комітет та вся наша громада хоче побудувати такий Храм, який би увійшов в історію українського мистецтва і міг би бути одним з пам'ятників, що заповнить півстолітню порожнечу в цій історії, яка розвивалася тисячу років і раптом обірвалася в 1917 р. большевицькою безбожною революцією.

„На поневоленій нашій Батьківщині старі архітектурні чудо - будови пляново нищаться окупантом. Найбагатша історична архітектура України козацьке барокко у вигляді наших Святинь — знищені ворогом.

„Взірцева козацька православна церква з деякими модерними рисами — це наша ціль!" — сказав п. М. Чорний від імени Будівельного Комітету. Ми твердо віримо, що це святе і богоугодне діло буде здійснене в найкоротшому часі на славу Україні та нашій Святій Українській Православній Церкві не тільки в ЗСА, але й в цілому вільному світі.

осоп.

У районі великого Ню Йорку кошти життя зросли на 6%

Ню Йорк. — За минулий місяць кошти прожитку в районі великого Ню Йорку, в тому і в північній частині стейту Ню Джерзі, підвищились на 0,9 відсотка, а впродовж останнього року — на цілих 6%. Найбільше подорожчали продукти харчування та жіночий одяг. Квартири в Ню Йорку й околицях вже й раніше були дуже дорогі, і тепер на них не помітне особливе подорожчання, але через підвищення податку зросли ціни на бензину, алкогольні напої і цигарки та тютюнові вироби. Бюро статистики праці оприлюднило також інші відомості, що стосуються купівельної сили долара: тепер доводиться платити 12 долярів 95 центів за той товар, що ще 5 років тому, в 1967 році, коштував рівно 10 долярів. Контроля цін виявилася значно менше ефективною, аніж контроля заробітних платень, які в деяких підприємствах дійсно „позаморожували" працедавці, не числячись із підвищенням коштів прожиття. Найбільше подорожчало м'ясо, зокрема деякі сорти свинини — на 10%, зелений перець на 20%, огірки на 18%. Жіночий одяг за один місяць подорожчав на 5,7%. У порівнянні з цінами в інших великих містах ЗСА, район великого Ню Йорку є найгіршим.

БІЛЯ ДВОХ МІЛЬЙОНІВ ОСІБ ПІДПИСАЛИСЯ під петицією, в якій домагаються скасування податку за рахунки в ресторанах і харчівнях, що не перевищують одного доляра. Збір підписів зорганізувала Асоціяція Ресторанів і Комітет громадян проти податку на „ґат-доґи".

СПОРТ

„Львів" у р. 1971

Клівленд, Огайо. — Згідно зі звітами Лейк Ірі Сакер Ліґ, УАСК „Львів" - Клівленд у минулому році мав п'ять футбольних дружин, що змагалися за офіційний чемпіонат кляс.

Доросла дружина, під проводом І. Жиги й О. Росула (в першій половині сезону), та Л. Василева (в другій половині) здобула висліди: з Греками 3:2, з Хорватами 0:6 і 1:4, з Караджорджом 0:0, з Донав Швабен 1:4 й 0:1, із Загребом 4:3 й 4:0, з Джермен Америкенс 1:4 і 2:1, з Мадярами 3:4, з Італійцями (віцечемпіон Америки!) 0:0, з Коронесе 5:1, Пункти 12:14, ворота 24:30, третє місце (на всіх шість) Західньої групи Мейджор Дивіжин і п'яте місце (на всіх дванадцять) спільної табелі в цій дивізії. Головні стрільці воріт: С. Сантос 11, Роман Росул (який грав головно в юньйорах „А" 5.

Найстарші юньйори („А"), під проводом Осипа Росула, з пунктами 29:3 й ворітьми 69:7, завоювала тільки чемпіонат своєї групи, але в фінальній розгрі проти чемпіона другої групи—Бродв'ю Гайтс програли 0:2 й випустили з рук пальму першенства цілої своєї кляси, де українці неподільно царили в рр. 1969 й 1970. Головні стрільці: Роман Росул 20, Роман Губач 14, на дальших місцях Ю. Семанюк і Р. Чухрай (грав переважно в дружині „Б") по 6, І. Коломиєць 5, В. Гусак і В. Бурдяк по 4, Ол. Росул і Ф. Гавіджар по 3, М. Губач (змагун резервової дружи н и „Б") 2, І. Жиґа (воротар!) і В. Дубик по одному.

Юньйори кляси „Б", під проводом Ярослава Чухрая і резерва цієї кляси, під проводом Василя Багнія, надолужили „недогляд краси" старших товаришів із кляси „А", здобуваючи чемпіонати своїх кляс. „Реґулярні" здобули 30:8 пунктів і 67:25 воріт. Стрільці: Ростислав Чухрай 16, Михайло Губач 15, Олександер Росул 11, далі Р. Клос 3, М. Ґабель 2, Р. Радзикевич, 2 і Ст. Шминдрик 1. Дorобок „резервістів": пункти 26:4, ворота 55:19. Стрільці: Михайло Губач 33, Ярослав Чухрай 13, далі Я. Багній 4, І. Райца 2, В. Лішнянський, М. Демчук і І. Клек по одному.

Наймолодша кляса („Сі") опинилася при кінці табелі (пункти 4:20, ворота 7:46) порівняно зі старшими й дужчими суперниками.

Юньйори кляс „А" й „Б" брали участь у турнірах за чемпіонат Української Спортової Централі Америки й Канади (УСЦАК), на оселі СУМА „Хортиця", в Гантінґтоні, б. Клівленду. Висліди: „Львів"І — „Леви" (Чикаґо) 1:4, „Львів" II— „Леви" 1:5, „Львів"І — „Львів"-ІІ 3:1, „Леви — СУМК (Торонто) 1:1, „Львів"І — СУМК 2:2, „Львів"ІІ — СУМК 1:3. Перше місце: „Леви"-Чикаґо, пункти 5:1, ворота 10:3, друге місце: СУМК-Торонто пункти 4:2, ворота 6:4, далі „Львів"І п. 3:3 в. 6:7, і „Львів"ІІ п. 0:6, вор. 3:11. Порядок місць від першого до третього має дуже проблематичну спортову вартість, з уваги на те, що в чикаґівській дружині у перших змаганнях, проти „Львів"І, змагався ас дорослої дружини „Левів" — Борис Шлапак, який мав уже скінчений 21 р. життя, отже на ніякий рахунок у світі *) не був юньйором. Шлапак особисто здобув троє з чотирьох воріт і морально зламав хребет клівлендцям. Єдиним правильним рішенням Верифікаційної Комісії, що відбула сесію після цих змагань, було змінити вислід із грища на воковер для „Львова" — за участь неуправненого змагуна в дружині „Левів". Представ н и к и клівлендських г о с подарів для святого спокою голосували за те, щоб залишити вислід із грища, але... не дозволити Шлапакові грати в дальших змаганнях. Таким чином подвійно скривджено „Львів" (маємо на думці його старшу дружину). Практично, у випадку воковеру „Львів"І зайняв би був перше місце, перед Торонтом і Чикаґом; у випадку участи Шлапака в усіх змаганнях „Львів"І, п і с л я найправдоподібнішої перемоги „Левів" над Торонтом, може зайняв би відношенням воріт був друге місце, за „Левами". Юньйори репрезентували теж дорослу дружина „Львова" в чемпіонатах СУАСТ - Північ у Дітройті.

З інших родів спорту слід відзначити поворот відбиванкарів від місцевого Пласту до „Львова" — при чому йдеться про поворот відбиванки, як правної особи, бо змагуни за роки позмінялись. На чемпіонатах УСЦАК поворотці зараз же принесли своєму новому (чи старому) клюбовий успіх, здобуваючи віцечемпіо н а т за торонтонським Пластом, який забрав лаври першуна.

Шахова ланка, під проводом Євгена Кассака, мала три дружини, з яких дві змагалися у найвищій клясі „ААА" Клівлендської Шахової Асоціяції, здобуваючи 4-те і 5-те місця, а третя завоювала чемпіонат середущої кляси „АА" і ввійшла до найвищої кляси. Так у „спорті логічного думання" на шість дружин екстракляси половину творять українці. Малим парадоксом табелі був факт, що друга дружина „Львова" з 3½ пунктами зайняла вищу льокату, ніж перша (3 пункти). Внутрішню табелю першої дружини очолює Михайло Парута, перед В. Райлом, д-ром А. Насвитисом, З Коссаком, В. Гоцою і проф. Р. Міхняком. Склад другої дружини: В. Стефанюк, І. Заплатинський, В. Гаєвсь к и й, В. Німилович, М. Паньків, Т. В. Древницький, В. Криса, третя дружина: Ю. Кордуба, І. Голутяк, В. Сторожинський, д-р З. Винницький, П. Зелений, Я. Баб'як, В. Ільчишин, В. Василюк, проф. Я. Кльований, О. Ковальчук.

О. Га.

„Дніпро" — „Італія Каса Б'янка" 3:1 (1:1, 2:0)

Дня 12-го березня, дві найпопулярніші футбольні команди міста Балтимору „Дніпро" і „Італія Каса Б'янка" зустрілися у змаганнях за Нешенел Челендж Кап. На кілька днів перед змаганнями вже можна було почути розмови на тему висліду змагань. У розмовах цих ніхто, одначе, не важився віддати рішучу перевагу котрійсь із команд, а на доказ непевності наводили факт, що суперники зустрічалися вже в цьому сезоні двічі, при чому першу зустріч виграли дніпровики відношенням 4:2, другу італійці 2:1. Перші заграння наче б то й підтверджували цю непевність. Гру почали дніпровики і зараз таки втратили контролю м'яча, а італійці, перехопивши його опинилися під воротами „Дніпра", створивши грізну ситуацію уже в першій хвилині гри. Спочатку дніпровики обмежува л и с я тільки до спорадичних атак, використовуючи до того нападника Казімерського. В той час італійці з вервою атакували цілою „п'ятірнею". Перша половина проходила в рівній боротьбі, чого доказом висліди 1:1.

У другій половині італійці атакували значно менше. Їхні нападники рідше турбували воротаря дніпровиків. Зате дніпровики провели другу половину гри значно успішніше. О б о р о н а „Дніпра" легко відбива л а атаки італійців, які під час другої півгри тільки раз були близькі успіху.

Склад „Дніпра": Т. Грешко, Д. Купчик, Д. Будвард, Т. Валл, Р. Кук, М. Шкірка, Р. Вільнер, І. Борозі, Г. Казімерскі, Ф. Скардіна, П. Скардіна. В резерві: М. Сідляк і Ґраф.

П. — вич

Тризуб — Джермен - Ґанґерієнс 4:3 (1:1)

Філядельфія. 19-го березня 1972 р. — Перші лігові змагання у весняному сезоні проти сильної і добре зіграної команди Джермен - Ганґерієнс у Ню Йорку. Тризуб вирішив у свою користь. Змагання були гарні, на високому рівні і надзвичай емоційні, а доперва останній свисток вирішив переможця. Вже в перших хвилинах гри гості здобули легко провадження зі самовбивчого стрілу оборонця Гіменеза. Мимо кількох гарних заграннь попереду Тризуба довго треба було чекати поки Морейра з вільного стрілу вирівняв рахунок і усталив вислід першої півгри.

Початок другої півгри приніс підвищення стану до 2:1 зі стрілу Гортона, але кілька хвилин пізніше нюйоркчани вирівняли гру. Таки треті ворота здобуті знову Гортоном прийняла публіка оваційно, але скоро стан був ще раз вирівняний і здавалося, що вже так залишиться до кінця. Але тим разом прийшло поновне провадження і заразом кінцевий вислід зі стрілу Міля в ріг воріт противника. Ті змагання належали до кращих без огляду на їхній вислід. Тим разом найкраще грали Гортон у нападі та Тарнавський на воротах. По цих змаганнях Тризуб має 18 точок і є на першому місці своєї групи табелі ДАБ-у.

Резерва Тризуба програла до резерви Джермен - Ганґерієнс у відношенні 4:1. У наших змагунів завважувалося наслідки зимової перерви і брак тренінґу.

М. С.

* границя юньйорського віку в різних країнах коливається між закінченим 18-им і 21-ним роком життя.

В'ЯЗНИЧНЕ УПРАВЛІННЯ НЮ ЙОРКУ ПОВІДОМИЛО, що з наступного тижня діти зможуть також відвідувати в тюрмах своїх ув'язнених батьків. Дотепер відвідувати ув'язнених дозволялось лиш тим, які вже мають 16 років.

ЛЕҐІСЛЯТУРА СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ СХВАЛИЛА резолюцію, якою забороняється будувати дві нуклеарні плавучі електрівні біля побережжя того стейту. Електрівні запланувала будувати на південному побережжі стейту компанія „Паблик Сервіс", яка постачає місцеве населення електрикою і газом.

ЧИСЛО БЕЗРОБІТНИХ У БРИТАНІЇ ПЕРЕСТУПИЛО один мільйон осіб.

У БАДЕН- ВЮРТЕМБЕРҐІ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ВІДБУДУТЬСЯ 23 квітня ц. р. вибори до тамошнього автономного сойму. Якщо соціял - демократи і союзні з ними „вільні демократи" програють, то настане реальна можливість упадку коаліційного уряду канцлера Віллі Брандта.

Розшуки

РОЗШУК
ЛІДІЮ КАРПА
доньку Юрія і Параскеві, нар. 29 грудня 1926 р., в 1950 р. жила в Ню Йорку і працювала в лікарні, пошукує родина. Хто знав би щось про неї або вона сама, прошу писати на адресу:
S. T.
5240 So. Fairfield Avenue
Chicago, Ill. 60632

ТАРЗАН, Ч. 6726. Тарзанові грозить смерть від поранення

Дякую, полковнику Джудде, що прибули сюди впору! Джулю і я мали тут багато турбот! Але... ми взяли в полон тих злочинців, з доказами, що їх потребує генерал Ітс...

Він наказав мені спершу запевнитися, чи сотник Чулю і Ви не понесли якої шкоди...

Тарзане, чи з тобою все в порядку? Роллью, виклич лікаря... це негайна справа! Приклич сюди наших санітарів, мерщій, із запасом крови!...